Dietrich Eckart

Bolševismus od Mojžíše po Lenina

Rozhovor mezi Adolfem Hitlerem a mnou o židovské otázce

Vydal překladatel Jan Hlaváč vlastním nákladem Praha 2003

I.

„Tak je to!“ zvolal. „Jsme na scestí! Astronom to dělá jinak. Pozoruje např. skupinu hvězd. Kdo ví, jak už dlouho. Najednou mu dojde. Proklatě, tady něco nesouhlasí. Normálně by se k sobě jevy musely chovat tak a tak a ne jinak. Musí tu být tedy někde skrytá síla, která způsobuje odchylku. A krok za krokem pak získává správné číselné hodnoty nějaké planety, kterou dosud žádné oko nespatřilo. Jednoho dne se ukáže, že tady skutečně je. Co ale dělá historik? Nepravidelnost vysvětluje skupinou samou, povahou vynikajících státníků. Že by někde mohla být tajná síla, která všechno vede určitým směrem, na to nepomyslí. Ona tu ale je. Je tu od té doby, co jsou dějiny.“

„Ano, jistě“, odpověděl jsem, „ale chce to důkazy, důkazy!“

„Pokud jde o posledních padesát let, budiž, je to jasné, avšak když se jde mnohem dál zpět do historie, na konci až do předkřesťanské doby...“

Vyšel mi vstříc: „Když čteme u Strabona[1], že již v jeho době, krátce po Kristově narození, bylo stěží možné nalézt na světě místo, které by nebylo ovládnuto Židem, ovládnuto, píše výslovně, ne obydleno; když už desítky let předtím se starému Ciceronovi[2], tehdejší veličině, můj milý! roztřesou na Kapitolu kolena v okamžiku, kdy nemůže ve své známé řeči na obranu učinit nic jiného, než poukázat na soudržnost Židů a jejich obrovský vliv: Tiše, tiše! Aby mě slyšeli pouze soudci. Židé mě jinak, stejně jako každého poctivce, přivedou pouze do kuchyně ďáblovy. Nemám vůbec chuť dodávat jim vodu na jejich mlýny. A když jistý Pontius Pilatus[3], jako zástupce římského císaře asi přece také žádná nula, sotva že Židé naznačí, že mu u Augusta obstarají potřebné, sáhne k umyvadlu: Proboha, pryč se špinavým židovským obchodem a odsoudí Krista, kterého považuje za nevinného, k smrti; potom, můj milý, ví každé dítě, nebo by alespoň mohlo vědět, která už tenkrát udeřila!“

Sáhl po Starém zákoně, krátce zalistoval, a; „tady“, zvolal, „podívej se, recept, podle kterého Židé odjakživa vaří svoji pekelnou polévku! My antisemité jsme chlapíci. Vyšťáráme všechno, jenom to nejdůležitější ne.“ A četl, důrazně slovo za slovem, drsným hlasem: „A popudím Egypťany proti Egypťanům, a bude bojovat bratr proti bratru a přítel proti příteli, město proti městu, království proti království. A Egypt bude na duchu zlomen, jeho záměry zmatu. Budou se dotazovat model a zaklínačů i duchů zemřelých a jasnovidců[4].“

„Ovšem“, zasmál se trpce. „Zeptáte se pak dr. Cuna[5] u Di Schwoyora[6] a Dr. Heima[7] a všech těch věštců a vykladačů znamení, odkudpak pochází ten zlořád, a jejich odpovědi budou jen plny obviňování Vy sami jste vinni. Ztratilo se vychování, ztratila se víra, všude je jen samá ziskuchtivost a namyšlené poučování. Nyní to mají najednou být Židé. Bylo tomu tak vždy, když národy potřebovaly nějakého obětního beránka. Pak se všichni pustili do Židů. Protože měli peníze. Protože se nemohli bránit. Je možno se v tomto případě pak divit, když jednotlivci překročí pravou míru? Všude se najdou prašivé ovce. Jako by nebylo mnoho slušných lidí.

Z těch si berte příklad. Ta jejich zbožnost, smysl pro rodinu, střízlivý způsob života a především ta soudržnost! A vy? Jste mezi sebou jako kočka a pes. Je to úplné šílenství. A tak budou věštci a vykladači znamení tlachat a tlachat, až jednoho dne bude krvavé znamení[8] na všech, skutečně na všech židovských domech a zešílené davy vedené Židy vniknou do ostatních domů, aby zabily všechny prvorozené v zemi Egypťanů[9] a nejenom je.“

Vložil jsem se do řeči: „Jakpak tomu bylo v Mnichově v době rad[10]? Domy Židů nebyly sice potřísněny krví, ale musela zde být nějaká tajná dohoda, neboť mezi nesčíslnými domovními prohlídkami se ani jediná nekonala u Židů. Je to zakázáno, odpověděl na moji kousavou otázku jeden z hloupých rudých gardistů, kteří mě tenkrát drželi za límec. Přirozeně nebyl mezi Židy ponejprv nikdo zatčen. S výjimkou jakéhosi profesora Bergera. Ten se dostal pod kola jenom proto, že se ještě v Mnichově dlouho nezdržoval a kromě toho to byl uzavřený podivín. Židé ho prostě neznali. Když na to přišli, bylo už příliš pozdě. Přesto jim přišla smrt tohoto Mortimera[11] velice vhod: Nářek, který potom nastal, byl dokonalý. Také v roce 1871 probíhala v Paříži ochrana Židů podle programu. Komunisté zničili, co jenom mohli, četné paláce a domy Rothschildů však zůstaly všechny nepoškozeny. Nyní člověk porozumí místu u Mojžíše, podle něhož táhlo z Židy z Egypta také mnoho chátry.“

Doplnil, že „to tehdy vyšlo s tím darebáctvím jen napolo. Egypťané se ještě v posledním okamžiku stali pány situace a poslali Židy spolu s veškerou tou chátrou ke všem čertům. Musely se odehrát strašné boje, než to došlo tak daleko. Vraždění prvorozenců to přece prozrazuje dost přesně. Úplně stejně jako u nás měli Židé na svoji straně početnou nižší vrstvu. Svobodu, rovnost, bratrství!? A jedné

noci se pak jako na povel dalo komando do pohybu. Pryč s buržoazií!, zabijte je, psy! Avšak proti očekávání to proběhlo jinak. Ta část Egypťanů, která zůstala věrna národu, sama přešla do útoku. Mojžíšové, Cohnové a Léviové velkým obloukem prchali a za nimi domorodci[12], které před tím popíchli. O tom, co všechno s sebou vzali, o samých ukradených věcech, podává bible zálibně zprávu[13]. Ale také, vpravdě zbytečně, zpravuje i o tom, že Egypťané měli radost[14]. To nejkrásnější je ale odměna, kterou si duchem omezení pomahači Židů poté mohli vzít. Zatímco dříve byli milými soudruhy?, nazývali se potom najednou chátrou. Na poušti jste se asi snažili na sebe upoutat pozornost, děkuji."

Odpověděl jsem, že „zavraždění 75 000 Peršanů v Knize Esther má nepochybně totéž bolševické pozadí. Židé by to byli sami bývali nedokázali."

Potvrdil, že „by to asi sami stejně nezvládli jako za císaře Trajána to hrozné krveprolití, které zachvátilo polovinu Římské říše. Na statisíce nežidů nejušlechtilejší krve bylo v Babylónu, Kyréné, v Egyptě a na Kypru povražděno jako dobytek, většina z nich za nejhorších muk[15]! A ještě dnes z toho mají Židé radost. Kdyby byla bývala jednotlivá ohniska vzpoury spolupracovala, triumfuje Žid Graetz[16], dostal by býval snad již tenkrát obrovský římský kolos ránu z milosti."

Poznamenal jsem, že „na naše slavení Sedanu[17] nadávají Židé jako na barbarství. To, že oni každoročně oslavují svůj hrdinský čin ohledně 7500 Peršanů při slavnosti Purim v synagógách, ještě dnes po tolika a tolika letech, je podle nich zcela v pořádku."

Uvedl suše, že „pro nás ale také, a to právě proto, že rovněž nic nevidíme a číst samozřejmé teprve neumíme. Dříve, než došlo k první srážce s Egypťany, už stačil vykonat ten největší darebák, cudný Josef, pěkný kus práce: Faraón tehdy uviděl ve snu sedm hubených krav, všechny sýpky byly naplněny, lid byl z hladu rozzuřen, tehdejší faraón se stal dokonalým služebníkem Židů a obilný lichvář Josef otcem vlasti[18]! Nářek stíhal nářek, všechno nadarmo. Žid držel železnou pěstí špýchary uzavřeny tak dlouho, dokud Egypťané nedali za kousek chleba nejdříve své peníze, pak svůj dobytek a pole a nakonec svoji svobodu[19]. V hlavním městě se to ale náhle zahemžilo Židy. Objevil se tu starý Jákob, jeho děti a děti jeho dětí a jeho dcery a dcery jeho dětí a veškeré jeho sémě, celé to povedené příbuzenstvo[20]. A Josef dlouho plakal radostí. Potom, co řekl před tím svým bratrům: Dám Vám to nejlepší, co země egyptská má, a budete jíst tuk země[21]. Když ale tento slavný egyptský občan židovské víry ve věku sto deseti let zemřel, přišel jiný faraón, který o Josefovi nic nevěděl a který se obával Židů, jejichž množství mezitím silně vzrostlo[22]. Obával se, že kdyby přišla válka, mohli by se přidat na stranu nepřátel. Byl tedy chytřejší než Vilém II.[23], který doufal v jejich podporu. A zakročil. Židé museli pracovat. Zcela vážné: pracovat. Nemilosrdné, naříká a stená kronikář. Není divu, že soptili pomstou. K čemu jim pak byla chátra? Milý Josef byl zapomenut, nouze bylo stále ještě dost. Kdo byl tedy vinen: agrárníci, průmyslníci, buržoazie. Jinak nikdo! Proletáři všech zemí spojte se!. A masy tomu věřily a vystoupily proti vlastní krvi ve prospěch vyvoleného národa, který jim celou tu bídu nadrobil. Nám se ale ve škole s dojetím předčítá krásný příběh o Josefu a jeho bratřích a nejeden učitel již prý dlouho plakal. Je to zoufalé."

Mlčel zachmuřeně s pohledem zaměřeným na bibli nenávisti.

II.

„Celý Starý zákon tím je prostoupen, „začal opět. „Tobě totiž neříkám nic nového, ale lidé si to musí sami co možná nejčastěji uvědomovat, aby mohli vyvrátit ty žvásty farizejů. Vlastně by měla již stačit Kniha Jozue. Je to vyprávění o nepřetržitých hromadných vraždách, o zvířecké krutosti, o nestoudné loupeživosti a chladnokrevné lsti. Zkrátka učiněné peklo! A to vše se děje ve jménu Jehovy, z jeho výslovné vůle! Jen nevěstka Rachab, jejíž zradou padlo město Jericho Židům za oběť, zůstává na živu, kromě ní ani živáčka. Jen nevěstka vzbuzuje závist: Spolu s celou svou ušlechtilou rodinou získává právo žít v Izraeli[24]. A co to bylo za ty dobromyslné národy, které byly jeden za druhým zcela vyhlazeny! Na příklad o Kanaanejcích píše Delitzsch, který tehdejší dobu důkladně prozkoumal, že na všech výšinách, pod každým stinným stromem uctívali Boha slunce a bohyni Ašeru a kořili se jim. Srovnává tento krásný, poetický zvyk se zbožností našich venkovanů, kteří v odlehlých horských kaplích slouží Nejvyššímu[25]."

„Sám Jozue", zdůraznil jsem, „dal na svých loupeživých taženích zabít 31 králů spolu s jejich národy. Mezi nimi i ty, kteří se mu důvěřivě vzdali. Znovu a znovu se objevuje strašné slovo: a nedovol, aby někdo zůstal. Nemohu si pomoci: Chátra, nebo alespoň její potomstvo, musela být také ještě tehdy podrobivým nástrojem, říkejme již, úderným oddílem Židů. Ne proto, že se to událo s takovou ohavností, nýbrž proto, že děti Izraele nechávali odjakživa tu nejnebezpečnější práci vykonávat oklamanými nežidy. Ostatně by asi také byli bývali vůči oněm národům bez takové ráznosti svých stejně zhrublých soudruhů příliš slabí. Zajímavé je zjevné zadostiučinění, se kterým je úmyslně vypočítáván každý ze zabitých králů jednotlivě. Člověk si mimoděk vzpomene na proroka Izajáše, na místo, kde zuří jako posedlý: Hospodin je rozlícen na všechny pronárody atd. ...zničí je jako klaté, vydá je na porážku. Potoky Edómu se změní v smůlu..., jeho země se stane hořící smolou. Bude

nad ní natažena měřicí šňůra pustoty... Její šlechtici tam nebudou povoláváni ke královské hodnosti. Všichni její velmožové nebudou ni čím[26]. Mezi Izajášem a Jozuem se rozprostírají stovky let, ale v celém tom mezidobí se, jak vidíme, na pekelném hněvu na nežidovské království vůbec nic nezměnilo."

„A na věky věkův se na tom také nic nezmění," pokračoval. „Ani co se týče našich králů, ani pokud jde o naše vůdce vůbec. To musí zmizet, a jestliže to nepůjde násilím, půjde to lstí. To chce silné vůdcovství a Židé odejdou s nepořízenou. To je ale silné jenom tehdy, když zcela splyne s národem: když se důsledně věnuje jeho blahobytu, když v pevné víře v jeho hodnotu předem vyloučí veškerý cizí vliv, když není pouze národní, nýbrž také až do morku kosti sociální."

„Ať člověk si říká, co chce, já tvrdím: jednou přijde doba, kdy všechny národy světa budou tak vedeny; a pak člověk s úžasem pozná, že místo toho, aby se jako dosud navzájem vyhlazovaly, si jeden druhého bude cenit a zacházet s ním šetrně. Neboť potom bude konec s vybičováváním chtivosti zemí, mocenských choutek, podezírání; pocitů, které totiž tak jako tak sedí výlučně jen málo jedincům, ne důvěřivé veřejnosti. Bude konec s prolhaným vychvalováním nevybíravého sbratřováni lidí, které by bylo možné jen za předpokladu, že by byl předem vyloučen věčný narušovatel míru, Žid. Pak by ale byl experiment nadbytečný; národy by se snášely i tak."

III.

„Pověz," přerušil jsem ho, „považuješ Židy za nacionální nebo za internacionální?"

„Ani za jedno ani druhé", zněla odpověď. „Mezinárodně pociťovat znamená myslet to se světem tak dobře, jako sám se sebou. Kdyby byl svět podle toho, rád bych je považoval za internacionální. Především by nemuseli naši internacionální blouznivci chovat tichou naději, že záleží méně na tom, že oni to myslí dobře se světem, než na tom, že to svět s nimi myslí dobře. Buď jak buď, nechť platí dobrý úmysl. Ten ale Židovi od samého počátku úplně chybí. Ani ve snu ho nenapadne přizpůsobit se lidstvu. Chce je ovládnout, aby je mohl dle libosti ždímat. Kdyby mu mělo záležet na přátelství, měl by už k tomu býval dávno dost a dost příležitostí. Nařízení Jehovy[27], podle něhož nemají uzavírat žádný spolek s cizími národy, nýbrž je naopak jeden za druhým pohltit, mu mluví z duše. Všude k němu zpočátku přistupovali srdečně, ve starém Egyptě, v Persii, v Babylonii, v Evropě. Čertovo kopýtko se ale všude ukázalo. Když přišli germánští dobyvatelé, osoboval si Žid celou řadu práv. Ponechali mu je. Jeho pozemkové vlastnictví zůstalo zabezpečené. Obchodovat směl kdekoliv a dle libosti, a to dokonce i s otroky, což byla jeho zvláštní záliba. Jako každý jiný mohl zastávat veřejné úřady včetně úřadu soudcovského. Jeho takzvané náboženství bylo přísně chráněno státem[28]. Tak podobně píše Otto Hauser, o němž nemůže asi nikdo říci, že se všemi silami snaží ukázat Žida jako svůdce."

„A jestliže ano", pokynul jsem, „musí jej člověk trávit opatrně, jinak nevidí černý les před výlučně blonďatými stromy[29]. V celku je mi tu milejší Werner Sombart, přestože se jeho berlínské přednášky Židy jen hemží."

„Nuže, on říká totéž!" zvolal. „Podle něho Židé nebyli vždy polovičními občany. Ve starověku mnohdy měli dokonce zvláštní výsady, které je zbavovaly určitých povinností, vojenské služby atd. Osobní odvahou bojovat se právě nevyznačovali. Za válek za svobodu žádali Židé z Deutsch-Krone v Pomořanech krále, aby se za úplatu nemuseli účastnit polního tažení, protože v dnešních dobách zbabělci nemohou být vůbec nápomocni, zato 10 000 tolarů v hotovosti pomůže velmi mnoho. Žádosti bylo vyslyšeno, a to ne pouze jejich, nýbrž ještě také v případě Židův pěti dalších pruských okresech, jichž bylo celkem sedm[30]."

„Znám to místo u Hausera," doplnil jsem; „je průkazné. Tam ale také stojí, že Meyers Konversationslexikon s klidnou duší píše, že se Židé v osvobozeneckých válkách osvědčili svojí statečností jako hodnotní němečtí občané[31]."

Udělal mnohoříkající odmítavý posunek: „Jako ve světové válce. Kdyby bylo podle mne, musely by ve všech školách, na všech uličních nárožích, v každém hostinci viset plakáty, na kterých by už nestálo nic jiného, než výrok Schopenhauera[32] o Židech: Velcí mistři ve lhaní! Není nic lepšího. A bez výjimky se hodí na každého Žida. Je docela jedno, zda je vysoce postavený, nebo patří ke spodině, zda je burzián nebo rabín, pokřtěný nebo obřezaný. Ujařmený národ! Po staletí štvaný! A bezelstný člověk sedne vždy znovu a znovu na lep. Samozřejmě popudili proti sobě, ale teprve až tehdy, když nestoudně zneužili nezkušenou dobromyslnost a lid svojí lichvou a podvodem obrali až na košili. Bylo tomu tak všude, ve staré Římské říši, v Egyptě, v Asii, později v Anglii, Itálii, Francii, Polsku, Holandsku, Německu, dokonce i, jak píše Sombart doslova, na Pyrenejském poloostrově, kde se k nim tak dobře chovali! Již Cicero si naříká, že římský zlatý poklad nepřetržitě prosakuje do Jeruzaléma[33]! Vysvětlení k tomu nám podává jeho židovský vrstevník Josephus[34]: Více než dva miliony Židů ze všech provincií obrovské říše chodilo tehdy do Šalamounova chrámu na zbožnou pouť. Když potom Titus Jeruzalém dobyl, objevila se nadílka. V klenutých sklepeních

skrýval chrám páně nesmírná množství nakřečkovaných peněz. Dnes, jak se zdá, je také Amerika takovou skrýši. Henry Ford líčí, že se v jeho vlasti všeobecně tvrdí, že prý Spojené státy mají více peněz než kterákoliv jiná země. Ale kde jsou? Odkdy jsi už neviděl kus zlata? Vláda je prý nadmíru zadlužena, pokouší se zoufale šetřit, nemůže zaplatit válečným invalidům... V Americe prý zlato nepochybně je, ale nepatří Američanům[35].“

„Odkdypak už neviděli ve Švýcarsku, v Anglii, v Holandsku, ve Francii, ve Skandinávii kousek zlata?“, doplnil jsem. „Na konci 1922 jsem neviděl ve Švýcarsku ani jediný, jen samé papíry, podobně jako u nás. A tak je tomu na celém světě. Každý cizinec to potvrdí. Byli jsme opravdu hloupí, když jsme peníze převáděli do Říšské banky. Bylo by bývalo rozumnější donést je rovnou do synagóg.“

Pokračoval, že „dnes je tomu tak a že před dvěma tisíciletími tomu nebylo jinak. Myslím že to úplně stačí na postižení podstaty židovské internacionálnosti. Zůstalo by tedy ještě národní cítění Židů. Přirozeně ne to národní cítění, kdy jeden je pro Německo, druhý pro Anglii atd. Na tento špek už nikde nikdo nesedne. Pošlete mi krabičku plnou německé země, abych mohl proklatou zemi spolknout alespoň symbolicky, napsal německý Žid Borne[36]; a Heinrich Heine cítil budoucnost Německa z nočníku[37]. Fyzik Einstein, kterého židovská reklama vyzdvihuje jako druhého Kepplera, vysvětluje, že s němectvím nemá nic společného. Zvyk Ústředního spolku německých občanů židovské víry, klást důraz pouze na náboženské společenství Židů, ne už na národní[38], považuje za neupřímný. Bílá vrána? Ne. Jen jeden, který už věří, že jeho národ je už za vodou, a proto nepovažuje za nutné se přetvařovat. Dokonce už v Ústředním spolku samém spadla maska. Jakýsi dr. Brünn tam bez obalu přiznal, že Židé nemohou mít německé národní cítění[39]. My právě vždy zaměňujeme jejich bezcharakterní úsilí, se všemu a každému přizpůsobovat, s rysem srdce. Když to přináší výhodu, neexistují pro ně pochyby, nejméně pak mravní. Kolik haličských Židů se nejprve stalo Němci, pak Angličany a nakonec Američany! Pokaždé naráz. S opičí rychlostí přecházejí sem a tam, a kde se to uchytí, zazní buď Wacht am Rhein nebo Marseillaise nebo Yankee doodle. O tom, že by naši Warburgové, Bleichroderové, naši Mendelssohnové mohli z dneška na zítřek přeložit své vlastenectví do Londýna nebo do New Yorku, nebude ani ten známý Dr. Heim pochybovat. Na písku marky asijská horda! řekl jednou o berlínském židovstvu ukvapeně Walther Rathenau[40]. Zapomněl dodat, že tatáž horda je na Isaru, na Labi, na Mohanu, na Temži, na Seině, na Hudsonu, na Něvě, na Volze... A všude se vůči svému okolí chová stejně neupřímně. Naši věštci a vykladači znamení ale rozlišují mezi hodnými úcty a úcty nehodnými, mezi usazenými a nově přistěhovalými, mezi západními a východními Židy, a v nejhorším krčí rameny a zamručí: ’Každá země má Židy, jaké si zaslouží.‘ Nic pro ně neznamená, že to byl Žid, kdo vymyslel tuto hezky znějící frázi[41]. I v případě Německa, když posuzujeme kvalitu Židů, které jsme si ’zasloužili‘, se jedná o jasný políček. ’Celý Izrael stojí otevřeně v britském táboře!‘, prohlásil americký vůdce odborové organizace Samuel Gompers[42] v roce 1916. A týká se to i německých Židů, jak dobře věděl Američan Ford. Psal o věrnosti takzvaných ’německých‘ Židů vůči zemi, v níž žijí, o skutečnosti, že se spojili se zbytkem světového židovstva kvůli zničení Německa. ’Proč?‘, pošklebuje se Žid. ’Protože Němec je sprostý bídák, zaostalá středověká kreatura, která nemá ani tu nejmenší představu o našem významu. A proč bychom měli takové lůze pomáhat? Ne, má takové Židy, jaké si zaslouží[43]!‘ Taková arogance se jen tak nevidí.“

Připomenul jsem mu Rusko. „Před revolucí ho Židé zavrhovali jako vyloženou stoku odpornosti, přestože oni sami byli evidentně škůdci v této stoce; nyní jsou titíž Židé u kormidla a, hupkydupky, totéž Rusko je význačným národem.“

„V roce 1870,“ navázal, „jsme my Němci měli privilegium význačného lidu. Židé v té době usoudili, že nadešel řas nahradit francouzského císaře, jenž se stal nespolehlivým, poddajným prezidentem. Zdálo se to také jako skvělá příležitost ustanovit Komunu; čili ’hrdinný německý lid‘. Není divu, že hned za našimi princi a generály jela do Paříže banda gestikulujících židovských finančníků. Mezitím jsme však znovu zabředli do té bandy. Tisk, ’onen vybraný nástroj Antikrista‘, jak ho nazval Bismarck[44], nás označil za ’Bochy‘ a ’Huny‘. Mějte však strpení! Čím rychleji se přiblížíme bolševismu, tím úžasnějšími se zase staneme! A jednoho dne to bude Angličan a Francouz, kdo bude bídákem. Člověk nepotřebuje brýle, aby to viděl. ’Jsem britský státní příslušník, ale v prvé řadě Žid,‘ křičel Hebrej před lety ve velkých anglicko-židovských novinách[45]. A další: ’Kdokoliv si chce zvolit mezi svými povinnostmi Angličana a Žida, musí si zvolit to druhé[46].‘ A třetí: ’Židé, kteří chtějí být patriotickými Angličany i dobrými Židy, jednoduše žijí v klamu[47].‘ Že se mohli odvážit vyjádřit k věcem tak otevřeně, naznačuje, jak byla Anglie v té době Židy zaplavena.“

„Bašta evropského židovstva má svůj původ v období mezi Cromwellem a Eduardem VII.,“ zdůraznil jsem. „Nicméně se zdá, že od té doby se centrum židovské aktivity přesunulo do Ameriky. Zde mají již dlouho pevné postavení. Sombart trvá na tom, že to byly židovské peníze, které umožnily první dvě Kolumbovy cesty[48]. Žid Luis de Torres je považován za prvního Evropana, který vstoupil na americkou půdu. A vrcholem všeho je, že Židé nedávno prohlásili Kolumba za jednoho z nich.“

„To není překvapující,“ zasmál se. „Každý, kdo měl ve světě nějaký význam, včetně milého Pána, je Žid. Mají na svém seznamu dokonce Goetha a Schopenhauera. A požehnáni budiž ti, co věří. Pokud jde o mne, upírám jim Kolumba i Torrese; zámořské cesty byly kdysi mnohem nebezpečnější než dnes.”
“Dle Hausera,” odvětil jsem, “byl Kolumbus Árijec, snad dokonce německého původu.”
“To je pro mě totéž,“ odpověděl. “Co se mne týče, mohl by být i Zulu, spíše bych přisoudil jeho skutek černochovi než Židovi.”
“Nehledě k tomu, je jasné, že již nějakou dobu drží Ameriku pod krkem,” pokračoval jsem. ’Žádná země,‘ píše Sombart, ’neprojevuje židovský charakter více než Spojené státy[49].‘ Důsledky toho jsme již viděli ve světové válce. Roku 1915, kdy opravdoví Američané neměli ani v nejmenším pomyšlení na válku proti nám a ve skutečnosti nám byli tak nakloněni tak, že jakýkoliv náznak možného konfliktu zájmů mohl být hladce a přátelsky urovnán, se sešel tajný poradní výbor s prezidentem Wilsonem pouze z jediného důvodu – přípravu země na válku proti Německu. A kdo byla ta hlavní osoba v pozadí těchto hanebných aktivit, které byly rozběhnuty celé dva roky před zapojením se Spojených států do války? Předtím neznámý Žid Bernard Baruch. ’Věřil jsem, že válka začne již dlouho předtím, než začala[50],‘ později s klidem vysvětloval zvláštní komisi Kongresu, která to všechno potvrdila. A nikdo nevstal, aby toho prohnaného bídáka zmlátil jako psa.“
„Rezoluce židovského nejvyššího vedení na rozpoutání Světové války mnoho let předtím je dobře doložena,“ řekl. „Na šestém Sionistickém kongresu v Basileji roku 1903 prezident Max Nordau prohlásil: ’Herzl ví, že stojíme před ohromným otřesem celého světa[51].‘ Starý dobrý Herzl! Jaký to idealista! Naši věštci a vykladači znamení byli naplněni bázní při pomyšlení na tohoto vznešeného patriarchu. Ten bídák však věděl, co mají jeho špinaví lidé ohledně nás na mysli!“
Namítl jsem, že „Herzl byl sionista.“
„Byl Žid!“ bouchl pěstí do stolu. „Slovo Žid říká vše. Tady není žádný rozdíl! Kromě jednoho uměle udělaného určeného za vějičku. Boží národ chce mít opět svůj vlastní boží stát! Pochop to správně: opět mít! Boží národ a boží stát! V obou případech nic takového ve skutečnosti nikdy nebylo. To, co v Palestině existovalo necelých šest set let, než Asyřané té nepleše učinili konec, se pro svoji zpustlost stěží dá popsat. To a stát? Čte se potom Starý zákon pozorně? Nejprve tu bylo nepřetržité vraždění a olupování cizích národů, což si vyžádalo hezky dlouhou dobu; pak až do konce ta nejhnusnější hanebnost, anarchie bez konce. Vrchol, výkvět, sláva židovského státnictví, král David, je, jak Bleibtreu[52] právem zdůrazňuje, takový darebák, že se neuspokojí s bezpříkladnou ničemností s Uriášovým dopisem. Ještě na smrtelné posteli klade svému synovi na srdce, aby zabil polního hejtmana Joaba, protože on sám pociťuje kvůli přísaze zábrany se starému bojovému druhovi za něco mstít. Potom je to ale vůbec ztraceno. Když Kýros dovolil Židům návrat domů do Palestiny, nestalo se, jak míní Delitzsch, to, co žádný prorok nepovažoval za možné, nýbrž to, co je samozřejmé: Převážná většina se vykašlala na Sión, zůstala v nesmírně bohaté Babylónii a provozovala tam nadále svoji ďábelskou lichvu[53]. Tomu se pak říká: U vod babylónských jsme seděli a plakali, když jsme na Sión mysleli. A v ústech lidu to zní lépe: Ředili babylónská vína,“[54] řekl.
Vzpomněl jsem si, že „v roce 1267 žili v Jeruzalémě pouzí dva židovští obyvatelé. Do Světové války vzrostl počet Židů v celé Palestině na slabých 120 000[55], přesto tam mají odnepaměti cestu otevřenu a prostředky jim jistě také nechybí. Těch ostatních je 20 až 24 milionů nebo ještě více. Nic přesnějšího se člověk o tom nedoví. Protože ne my, nýbrž Židé počítají, tyjí v celém světě z potu jiných. Jak má malá Palestina být jednoho dne domovem pro tak obrovské množství lidí, je těžko pochopitelné.“
Odpověděl, že „to není nutné. Hlavně, že je to na papíře, Izrael si uvědomil sám sebe, jeho okovy padají, slunce nového božího státu vychází nad Siónem! Jaké to divadlo! Konečně spaseni! Všechno ztuhne v hluboké úctě... Židé se šklebí.“
„Již ta rezoluce...,“ chtěl jsem pokračovat.
„Ovšem,“ zvolal, „zde to vychází najevo! Když už někde, tak právě tady je zakopaný pes. Rezoluce Všežidovského kongresu 1919 ve Philadelphii! Židé jsou občané nového židovského státu Palestina, zároveň ale mají veškerá občanská práva všude tam, kde se jim zlíbí žít. Člověk to musí čísti dvakrát, ach co, stokrát, jinak považuje tuto krajní nestoudnost za hloupý sen. Angličané jsou občané Britské říše. Každý Angličan, kterému se zachce žít v Německu, ve Francii nebo v Itálii, by měl mít také tam všechna anglická občanská práva, zároveň ale také veškerá občanská práva dotyčné země! Ať si to člověk představí a zeptá se, ne asi co bychom tomu my, Francouzi nebo Italové řekli, nýbrž jak by Židé řvali zlostí, kdyby anglický národ takto rozhodl! Všežidovský kongres ale předkládá svá rozhodnutí tak kategoricky, že je to jako rozkaz.“
Odpověděl jsem, že „při svéráznosti Židů by tady byla asi ještě docela zvláštní překvapení: Velký Cohn by to dotáhl na německého říšského prezidenta.. Oficiálně by sídlil v Berlíně. Ale copak to člověk může vědět? Možná, že by oficiálně sídlil v Jeruzalémě. A najednou by velký Cohn nebyl hlavou státu pouze v Německu, nýbrž také v Palestině. Pro případ války to je uklidňující výhled.“
Opakoval, že „Všežidovský kongres byl zastoupením veškerého židovstva světa, tedy také sionistů! Jádro pudla je v tom, že Židé zůstanou tam, kde jsou a nový Sión má jenom ten účel, posílit je

jednak politicky, jednak lichotit jejich pýše. Konečně pak ale má být pro ně místem, kde jim žádný člověk nedokáže vidět na jejich špinavé prsty. Podobně jako za dnů Ciceronových se potom opět zbožní poutníci vydají každoročně na pouť do Jeruzaléma, aby tam na prahu chrámu vyměnili nezměrné množství drahocenných předmětů za mnoho dobrých rad. Jinými slovy: Bude to arzenál a vysoká škola zároveň. To, co již ostatně bylo každé ghetto v malém. Zde si mohli dle libosti po svém brebentit a hromadit majetek, což je dostatečný důvod proto, aby nad svým vítaným uzavřením nehořekovali. Myslel bych, že si už nyní víme rady s židovským nacionalismem."

„Tedy ani nacionální ani internacionální, „potvrdil jsem. „Ale co potom?"

Trhl ramenem. „Obvyklými pojmy se to nedá vymezit. Je to bujení po celé zemi, brzy pomalé brzy ve skocích. Všude to saje a saje. Zpočátku je všude překypující hojnost, nakonec jen zaschlé šťávy. Sionismus je viditelná, povrchová stránka. Se zbytkem organismu srůstá v podzemí."

Zasmál jsem se: „Říká se, že se vlci rozdělili do dvou táborů. Jeden je prý pevně rozhodnut, opustit zemi ovcí, aby mohl někde žít sám, čistě vegetariánsky."

IV.

Hřímal, že „existuje pouze jedno, na co se musí stále a stále znovu myslet: Jsou to velcí mistři ve lhaní!. Stačí jen na okamžik na to zapomenout a člověk je oklamán. Jistě, my také lžeme, ale zaprvé ne bez přestání a zadruhé břídilsky. U každého nežida, i kdyby byl ještě tak mazaný, každý znalec lidí lhaní pozná. Židovskou chladnokrevnost při tom ne-přistihne žádný Sherlock Holmes. Do rozpaků by se Žid dostal jenom tehdy, kdyby někdy řekl nedopatřením pravdu. Když to dělá úmyslně, má nějaký postranní úmysl, a pak je pravda také lží."

Odpověděl jsem, že „již Luther volal na Žida: Nejsi Němec nýbrž podvodník, nejsi Vlach nýbrž padělatel[56]. Každé druhé jeho slovo o něm zní: lhář!"

Odvětil, že „všichni, kdo ho znají, mluví tak, počínaje faraóny až po Goetha a naši dobu. To platí i o všech mrtvých a živých jazycích, na které si jen vzpomeneš. Jsou mezi nimi: řečtina, latina, perština, turečtina, němčina, angličtina, francouzština, japonština. Člověk by měl přece věřit, že tyto shodné zatracující odsudky celého světa alespoň musely dát našim jasnovidcům a vykladačům znamení látku k zamyšlení. Ale kdež! Ani Krista zde neposlouchají. Když tu stojí mezi plazící se židovskou chátrou s blesky šlehajícími mu z očí, je jeho celá postava ztělesněním pohrdání a slova padají jako rány bičem: Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, protože v něm pravda není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži[57]! Přesně tak to platí i pro naše věštce a vykladače znamení. Jako by malé dítě koktalo něco nesrozumitelného."

„Protože si namlouvají, že to je jenom dobře míněná domluva určená jejich milému národu Izrael," zdůraznil jsem jeho ironii. „Kdyby se tradovalo, že Židé tenkrát lezli kolem po čtyřech, jsem přesvědčen, že by naši školometi od Krista přijali i to, neboť jsou tak vysazeni na to, vidět v něm ryzího Hebreje. Ostatně to ani není tak zcela nepravdivé. Vzato obrazně: Židé se tam odjakživa pohybovali po čtyřech."

„A Kristus," pokračoval se zvýšeným hlasem, „nikdy jinak než zpříma, nikdy jinak než upřímně! Krucinál, každý musí cítit, že tu proti sobě stály dva naprosto odlišné světy! Jakpak tomu bylo v celé Palestině po Babylónském zajetí? Existovala tu velká spodní vrstva nežidů a nad ní mocný lichvářský Žid, jehož moc byla založena na penězích. Tak to stojí v Knize Nehemiášové. Sombart říká, že je to naprosto zřejmé[58]. Hlavní je, že vlastní obyvatelstvo, množství utlačených zemědělských dělníků, se lišilo od Hebrejů rasou. Pozvolna mu byla vnucena židovská víra. Krista samého to rozčiluje: Obcházíte moře i zemi, abyste získali jednoho novověrce[59]! Výslovně se uvádí: ...odebral se z Galileje do krajin judských za Jordán....[60]...v Galileji pohanů (německy řečeno: dosud málo obrácené na víru) lid bydlící v temnotách uvidí veliké světlo; světlo vzejde těm, kdo seděli v krajině stínů smrti, jak si hloupě troufalí Židé mysleli[61]. Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého? a nejsi ty také z Galileje? Z Galileje prorok nepovstane[62]! Hebrejové jsou tak pevně přesvědčeni o nežidovském původu Krista, že ho jednoznačně počítají k velmi nenáviděným Samařanům[63]. Člověk si to musí jen přečíst! Existuje ještě mnohem více takových případů."

„Co se mu to za národ sběhlo," potvrdil jsem, „docela jedno, odkud to přišlo, nemělo vnitřně jistě nic společného se židovstvím, tak málo, že farizejové se kvůli tomu dokonce velice zlobili. Jen tahle chátra, která nezná zákon - kletba na ně, syčeli vstříc pacholkům, kteří se marně vydali, aby pochopili Krista[64]."

Řekl, že „mu už stačilo betlémské vraždění dítek. Židé přece nevyhubí své vlastní plemeno. Uvádějí se všechny děti v Betlémě a v celém okolí[65]. Ať mě pověsí, jestli to nebylo v Galileji."

Odpověděl jsem, že „to byl tentýž příběh, jako s egyptskými prvorozenci. Jenomže v tomto případě dal příkaz sám Jehova, tedy, jak se přiznává, šlo o náboženský akt, tzn. rituální vraždu největšího rozsahu. S tím souviselo věnování velikonočního beránka[66]. Divné."

Odvětil, že „nic neprozrazuje špatné svědomí Židů zřetelněji než je-

jich anonymní drzé tvrzení, že nikdy neobětovali lidi. Celý Starý zákon je toho plný! Většina poprav se děje ve jméně Jehovy. O Abrahámově úmyslu rituálně zabít vlastního syna nechci raději mluvit. Za prvé k tomu nedošlo a za druhé se mi celý příběh zdá být vymyšlený. Odměna za slepou poslušnost stupňuje židovský fanatismus. S obětováním Jeftovy dcery to již vypadá trochu jinak. Stařec byl dítko nevěstky, nebyl tedy zcela košer. Byl také nějakou dobu dětmi Izraele zapuzen. Pro svého svárlivého hrdinu si přišli až v nouzi[67]. Dcera byla jeho jediným potomkem. A byla obětována. Bez nejmenšího odporu, jakoby šlo o tu nejsamozřejmější věc na světě. Tedy podle starého zvyku. Je jen otázka, proč musela předtím po dva měsíce oplakávat své panenství. Byla totiž ještě nedotčena a zůstala až do poslední chvíle. Plakalo se tedy předem. Pro koho byl kvítek určen? Pro Jehovu? Nebo pro některého náhradníka Jehovy z cechu rabínů?“

Uvedl jsem, že „již Voltaire žasne nad podílem Páně, který Židé kořistící pannu vícekrát nerozdělili, aby jej prokleli.“

Zeptal se, „co by se stalo s dívkou. Židé prý přece neznali žádné kláštery? Když prý nebyl podíl Páně krvavý, jaký pak tedy byl[68]?“

Řekl, že „strkat hlavu do písku jako pštros, přitom ukázat zadek a pak dělat, jakoby žádný člověk nic neviděl, je a zůstává taktikou Židů. Od té doby, co Hebrejové vtrhli do kulturního světa, je v něm ustavičně slyšet obviňování, že Židé k náboženským účelům používají nežidovskou krev. Ve staré Římské říši, v křesťanském Španělsku, v Polsku, v Rusku, zkrátka všude se tato pověst vynořuje se stejnou určitostí stále znovu a znovu. Je prostě směšné prohlašovat, že tato trvale se vyskytující obviňování ze strany svojí podstatou odlišných národů jsou výplodem fantazie. Že to činí Židé, rozumí se samo sebou. S drzým čelem dokonce popírají, že by vůbec někdy nějaký takový krvavý obřad měli. A Otto Hauser jim věří na slovo. Píše, že prý nemáme žádný důvod zpochybňovat jejich ubezpečování"[69]. Tak? A co Jeftova dcera? A co egyptští prvorozenci? A co podíl páně? To byl přece ten krvavý obřad, o kterém je zmínka v knize. Jasněji by se, jak se říká, špatné svědomí nemohlo prozradit, než nestoudným popíráním této notoricky známé skutečnosti.“

„To je ale působivé,“ odpověděl jsem. „Neumíme totiž číst. A když už jednou něco přečteme, zase to zapomeneme. Katolická církev blahořečila nebo dokonce prohlásila za svaté celé množství rituálně utracených dětí. Je mezi nimi svatý Rudolf, ochránce bývalého rakouského korunního prince. Kdo to ještě ví? Zjevně už ani duchovenstvo ne. Luther[70] zjišťuje bezpečně o Židech, že kradou děti a rozpíchávají je sídlem. Ale také to, že dávají velké částky peněz a tím jsou pánům užiteční. Stará metoda, když to začíná být podezřelé. Fiat justitia! Budiž spravedlnost!“

Uvedl, že „to mnohdy nevyšlo. Jakpak je to dlouho, co byl v Polsku Žid Hülsner[71] jasně usvědčen z rituální vraždy a odsouzen k smrti?“

Konstatoval jsem, že „byl přece jen jeho trest zmírněn na doživotní vězení. Za revoluce se pak dostal zcela na svobodu.“

„I když,“ vykřikl. „Byl odsouzen! Průkazně. Nezvratně. Žádný Žid to nesprovodí ze světa. Stejně jako prokázanou rituální vraždu pátera Thomase[72]. Přepadla ho celá smečka Hebrejů zrovna v domě toho nejzbožnějšího Hebreje ve městě a jak se patří rituálně usmrtila. Všichni byli překvapivě zatčeni, oddělení od sebe a všichni přiznali zločin. Všichni bez výjimky... A jejich údaje o hnusných podrobnostech se šablonovitě překrývaly: Dítě je naléhavě vyzváno, aby se nechalo očkovat. Přijetí je velmi přátelské. Je libo něco k snědku? Náhle je dítě uchopeno a dostane roubík. Je zavlečeno do zadní místnosti. Vyčká se do noci. Prořízne se mu hrdlo, shromáždí krev. Nejvyšší rabín již číhá na to, aby ji na svátek Pesach přidal do nekvašeného chleba. Šaty jsou spáleny, mrtvola rozsekána, stopy zameteny. Krok za krokem, naprostá shoda. Žádné mučení na světě to nedokáže a když už, děti Izraele lžou, jako když tiskne. Výsledek: deset Židů se odsuzuje k smrti. Poprava má následovat ihned. Ale...“

„Nenásleduje,“ přerušil jsem ho hořce. „K egyptskému vládci Mehmetu Alimu, věčnému marnotratníku s prázdnou kapsou, se z Paříže dostavili Židé Cremieux a Monteňore[73], jeden učiněná mazanost, druhý pak ztělesněné bohatství. Za nimi ještě k tomu stál dům Rothschild[74]. A světe div se, těch deset Židů je naráz omilostněno a propuštěno na svobodu. Miluji Židy. S radostí dávám vašim zástupcům tento důkaz mé sympatie, usmívá se ušlechtilý Ali na oba vyjednávače a šelmovsky se přitom postranně dívá na rozzářenou tvář svého pokladníka. Doslechl jsem se, že tak sprostý ale přece nebyl, aby prohlásil zločince za nevinné. Uvěznění jsou na svobodě. A dost! Revizi, prosím ne! Nekouká z toho přitom nic dobrého. Sbohem, pánové! To bylo vše, co Židé požadovali. Stačilo ale k tomu, aby umožnilo arcilotru Cremieuxovi o dvě léta později[75] hřímat s tribuny, že on a Montefiore sprovodili ze světa před soudem velikého Mehmeta Aliho tuto hnusnou pomluvu. Mohl si to dovolit o to lehčeji, když oficiální procesní akta zmizela brzy poté. Člověk není ministrem zadarmo. Naštěstí existují ještě jiné zprávy od očitých svědků, dopisy, které jim nedošly. A to je hlavní věc.“ Poznamenal jsem jakoby mimochodem, že „zas tak úplně špatný ovšem Mehmet Ali nebyl, ale přesto byl tak sprostý, že vydal pašu, který vedl vyšetřování proti rituálním vrahům, bez výčitek napospas židovské pomstychtivosti. Pod jakousi záminkou ho dal popravit[76]“. Zdá se mi, že i pro Turecko se hodí slova Wernera Sombarta[77]: Jako Mefisto a Faust kráčí Žid a kníže ruku v ruce staletími.“

„Pokud se kníže po cestě neztratí,“ pokývl. „Tak daleko to je dnes. A Josef dlouho plakal A naši panovníci na tom, až na málo

výjimek, nebyli nikdy dobře. Bez Židů nedokázal žádný z nich vyjít. Dokonce ten nejpoctivější z nich, Bedřich Veliký, mě! mezi nimi tři pomahače: Ephraima, Mosese Isaaka a Daniela Itziga[78]. Že byli bez vlivu? Říkám ti: již jedna jediná židovská onuce zamoří vzduch. A copak má Žid na práci? Starat se o peníze. Jistě. Ale jen proto, že mu to zajistí vliv, že mu to zajistí moc. A tento vliv, tuto moc on dostane. Přímo nebo zadními dvířky. Kdo mu sedne na lep, pocítí jednoho krásného dne jeho sílu. Přímo nebo nepřímo. Zlopověstnost Žida sama o sobě již matní a ubírá důvěře národa lesk. To se mu hodí, to chce mít: navenek Bedřicha, uvnitř Ephraima, posmívali se Prusové nepravým mincím Bedřicha Velikého. Když král zemřel, vybil se nevděk v proklínání přísné vlády. Židovský tisk vykonal mezi řádky dobrou práci. Státní myšlenka Bedřicha Jediného byla podkopána vzpomínkou na něho. Od té doby to šlo rapidně s kopce přes židovskou emancipaci za Bedřicha Viléma III.[79] k židovskému marxismu za císaře Viléma I. a k židovské revoluci za Viléma II. Burza získala za našich dnů vliv, který dokáže ozbrojené síly povolat do pole, napsal starý Moltke[80] ve svém díle Geschichte des deutsch-französischen Krieges (Dějiny německo-francouzské války). Proč tomu tak je, to už bohužel věrný monarchista nedoplnil."

„Zásadu nechat každého, aby se stal blaženým po svém," zdůraznil jsem, „by nebylo bývalo možno lépe prosazovat. Samozřejmým předpokladem bylo slušné smýšlení, skutečná víra, nepřítomnost ubohého farizejství. Tento rozdíl by býval musel být výslovně zdůrazněn. To se nestalo a náboženství směnárníků bylo ve výhodě. Kristus tak tolerantní nebyl. S karabáčem v ruce zapověděl dětem ďábla jejich řemeslo. Přesto ale řekl: Milujte své nepřátele!"

„Mír, ano," odpověděl. „Toho, kdo je správný nepřítel, otevřený, pro mně za mně třeba ještě brutální, toho lze také milovat. Člověk ho může alespoň uznávat. A tak to Kristus také mínil. Ale že my přivineme k srdci čisté bestie, lidi, které by nedokázala žádná láska světa odvrátit od toho, aby nám otravovali duši a tělo, na to, jak to snášet, nepomyslel Kristus ani ve snu. On to totiž sám nedělá. Naopak! Seká, jak může. A to, co pln rozhořčení vpaluje chátře do tváře, vyzařuje samu nesmiřitelnost. To by mi byl pěkný zakladatel náboženství, mezi jehož činy a naukami by byl ten nejmenší protiklad! Vždyť je to všechno humbuk. Pročpak se tím zbožní nikdy neřídili? Ti nejméně ze všech. Dokonce i toho slušného protivníka krutě pronásledují, přesně posuzováno, jenom jeho. Před tím nejmazanějším darebáctvím zavírají oči. Bavorská lidová strana to ví přesně, že my bez postranních myšlenek hájíme křesťanské základy našeho národa. Ví ale také, že budeme s ní, pokud se nezmění, dělat málo okolků. A tak raději drží se Židem, protože doufá, že s jeho pomocí zůstane u moci. Bude se divit. Žid ji s přehnanou přátelskostí využívá a udělá s ní krátký proces, až bude mít vedení v ruce."

„Nevyhnutelně," přisvědčil jsem mu. „U nás by tuto strašnou zkušenost neudělali. Nevraždíme, nejméně pak naši vlastní krev. Pro mne za mne mohou páni dokonce opět přijít k veslu, až se udělá pořádek a oni pak pochopí, do jaké míry jsme měli pravdu. O vládu se nerveme. Ale chceme německost, chceme pravé křesťanství, chceme pořádek a slušnost. Chceme mít tyto věci tak pevné, že ani naše děti a děti našich dětí na tom nebudou potřebovat nic měnit."

Řekl, že „to považují za nemožné a proto i-náš program za fráze, za stejné fráze, které jdou sami vědomě šířit. Je to ale možné, je to dokonce jisté, i když to nejde ze dne na den. Jen je třeba začít. Ještě nikdy a nikde neexistoval opravdový sociální stát. Vždy a všude měla horní vrstva sklon spíše se řídit zásadou, co je tvoje je moje, než zásadou co je moje je i tvoje. Že se nyní spodní vrstva plná hněvu dopouští tytéž chyby, je zásluhou těch přemoudřelých samotných. Z obou má výhodu Žid. Jedni mu jeho obchody opatřili, druzí je provádějí. Proto se obracíme proti oběma. Funkcionářská omezenost u nás skončí stejně jako otroctví. To je árijský, to je křesťanský světonázor. Je zakořeněn v našem vrozeném rozumu. Dříve byl nevědomý, po Kristovi je vědomý."

„To je pravda," odpověděl jsem. „Proti levici a pravici stojí naše fronta. A tak vlastně nastává divná situace: Jsme odmítáni dvěma směry, které se navzájem potírají. Rudí na nás řvou, že jsme reakcionáři a pro reakcionáře jsme bolševiky. Na obou stranách troubí Žid k útoku na nás. Spodní vrstva ho nevidí, ještě ho nevidí a z hlouposti nás nenávidí. Horní vrstva ho vidí, myslí si ale, že ho může využít pro svoje sobecké cíle a vpadá nám proto spíše z nedostatku svědomitosti do zad. Patří k tomu notná dávka víry, aby zde člověk neztratil odvahu."

Vztyčil se s úsměvem: „Ty máme bohudík metráky. Není jiného slova, které bychom tak říkali ze srdce, jako nebojte se! A to prý řekl nějaký Žid. Tato nestvůra plná věčného strachu? Šílenství!"

Odpověděl jsem, že „podvod je jasný. V Evangeliu sv. Jana vysvětluje Kristus Samařance, že spása přichází od Židů a v tomtéž evangeliu volá o několik kapitol dále na Žida, že není z Boha. Zdůrazňuje tam dokonce, že říká pravdu a oni ho chtějí zabít, že Abrahám tak nečinil[81]. Nebýt od Boha a mít otcem ďábla je asi do značné míry totéž. A z této strany že má přijít spása? Jeden slepec si zde všímá dodatečné vsuvky známého kouzelníka. Tentýž podvod máme tam, kde se o Kristovi uvádí, že nepřišel zákon zrušit, nýbrž naplnit. Ani přinejmenším[82]. Nesmysl! Krok za krokem porušuje vysloveně úmyslně zákon. Dokonce svým žákům k tomu tím nebo oním způsobem často radí. Jde s nimi v čase sabatu osením, což je zakázáno. V synagóze jí posvátný chléb, který mohou jíst pouze kněží a dá i těm, kdo ho provázejí. K přestupování zákonů o jídle vyzývá

veřejně[83]. Je to u ďasa divné plnění! Samé žvásty! A to pouze k tomu, abychom věřili své vrozené bázni před nepravým židovským náboženstvím.“

Šťouchl mě do prsou: „Dotýkáš se hlavní páky Židů k odvracení pozornosti od vrozené sprostoty jejich rasy. Národ, který stvořil spasitel, musí být vyvolený! Přitom byli hloupí neřádi tak hloupí, že vedle svých podvrhů zanechali na místě nejzjevnější rozpory. Kdyby svět nebyl tak bezelstný, musel by tyto kejkle už dávno prohlédnout.“

„Nuže“, zamžoural jsem. „Snad byli přece ti chytří. Myslím tím chytré, kteří byli dost chytří, aby nebyli chytří[84]. Zamysli se nad Lutherem! Židé mají sklon dělat všechny své věci pochybně a nic určitého, píše[85]. Jejich taktika směřuje vždy ke zmatku. Spor o Krista byl nevyhnutelný. A je jim milejší, než obecná víra v Žida Krista. Že teologové, zejména protestantští, budou vylhanou legendu znovu a znovu vykládat, na to mají totiž své pappenheimské.“

Řekl, že „to je opravdu čistá teologie, která počítá Krista k národu, jehož náboženské knihy[86] mu ustavičně nadávají jako synu nevěstky, jako zvířeti ze smilstva, jako oběšenci, jako mrtvému psovi pohřbenému na kupce hnoje a kochají se nadějí, že bude v pekle uvařen s vroucími výkaly. Člověk se zde nad tou přemírou psychologických znalostí chytá za hlavu. Nelze se divit, že se Túbingenští studenti bohosloví na počest svého katedrového koryfeje nedávno ve vší vážnosti přestrojili za hebrejské kněze a zpívali ve slavnostním průvodu žalmy[87]. Liberální noviny Mecklenburgische Zeitung to nazývají povznášející projev jednoty vědy a národního ducha. Samozřejmě.“

Bručel jsem, že „blažení jsou prostoduší, neboť oni jsou nazýváni idioti.“

V.

Začal hodně ze široka vykládat o tom, že „dosud se Žid objevil vždy, když šlo o to oslabit účinky něčeho nového, významného. To, co je pro něho nebezpečné, větří jako stavěči pes a pak se snaží nad tím všemi způsoby vyzrát. Překroutit něco, udělat z toho něco jiného, nebo alespoň ohnout hrot, to je jeho cíl. Schopenhauer jej nazval vyvrhelem lidstva, dobytkem, velkým mistrem ve lhaní. A co on dělá? Zakládá Schopenhauerovu společnost. Také Kantova společnost je jeho dílem, přestože nebo spíše protože Kant prohlásil židovstvo úhrnem za národ podvodníků[88]. Totéž platí o Goethové společnosti. Nestrpíme mezi sebou žádného Žida, říká Goethe[89]. Ve své básni mluví o tom, že mají víru, která ospravedlňuje okrádání cizinců[90]. A pokračuje: A tento mazaný národ vidí jenom jednu cestu otevřenou. Pokud panuje pořádek, není naděje[91]. Kategoricky zdůrazňuje, že se zdržuje jakékoliv účasti u Židů a židovských společníků[92]. Nadarmo. Židovská Goethova společnost je na světě. A byla by tu i tehdy, kdyby ji býval sám jako takovou výslovně jako darebáctví zakázal.“

Uvedl jsem, že „stejným právem můžeme my oba vstoupit do talmudského spolku. Je to přece ale nestoudnost! To se nedá vůbec pochopit.“

Odvětil, že „pro Žida to žádná nestoudnost není. On žádnou nestoudnost nezná. Pro něho existuje pouze užitek a škoda. Přistupovat k němu s nějakým jiným měřítkem znamená kupovat zajíce v pytli.“

Odpověděl jsem, že „naši věštci a vykladači znamení to všichni dělají. Goethe, Kant a Schopenhauer se jim jeví jako nejčistší tlachalové.“

Kývl jakoby s odmítavým opovržením. „Ach co, Goethe! Ani svatý Tomáš Akvinský nemá u těchto lidí úspěch. Velký církevní otec jednou napsal[93], že Židé, kteří se společně s křesťany nalodí na jedno plavidlo, hrají zvláštní úlohu. Zatímco křesťané jsou zaměstnáni obsluhou plavidla, rabují Židé v zásobárnách a navrtávají loď. Kéž by se té chásce odebraly ukradené věci a ona sama byla připoutána k veslům. Jaká krutost! Jak nekřesťanské! Ubozí Židé! Od nich se člověk může tolik naučit! To přece my, Dr. Heim a Dr. Schweyer víme lépe. My jsme pasáci! A světu se nadále vládne se stejnou moudrostí jako již za dob Josefova faraóna.“

„Vládnou totiž státníci“, doplnil jsem, „kteří si pro samé vládnutí vůbec nevšimnou, že ne oni, nýbrž někdo jiný vládne. Caru Mikulášovi, který se oddával témuž sebeklamu, byla prohnána kulka hlavou. Již kolem roku 1840 to Disraeli naznačil[94]. Nedrží totiž jazyk za zuby, když přiznává: Tajná ruská diplomacie je organizována Židy. Také o největší revolucí, která se v Německu připravuje, vykládá různé věci. Především tvrdí, že se prý zcela vyvíjí pod vedením Židů.“

Řekl, že „dosud každý převrat, ať už s dobrým či špatným zaměřením, se vyvíjel pod židovským vedením. Převraty svým založením nízké byly dílem Židů vůbec a ty ušlechtilejší se velmi brzy dostaly do jejich vleku. Jak se jmenovali první Židé, kteří se mladému křesťanství bleskově věšeli na šosy, na věci už nic nemění. Každopádně to byli Židé. Do očí bijící podvrhy v Novém zákoně to jednoznačně dokazují. Cui bono? Komu sloužily? Jenom Židům. Tedy! Pavel byl kandidátem na úřad rabína. Jmenoval se vlastně Šavel, Saulus, Maximilian Harden se jmenoval Isidor Witkowski[95], Karel Marx Mordechai[96], Ferdinand Lassalle i Lassal[97], Trocký Bronstein[98], Béla Kun Kohn[99], Zinověv Apfelbaum[100]. Lenin, kterého nyní Židé sami uznávají jako jednoho ze svých, se sice původně jmenoval Uljanov[101], ale jeho pravé jméno to jistě také není. Změny židovských jmen se objevují tak často jako písek u moře. Úmysl klamat může uniknout jenom omezenci.“

„Kurt Eisner“, potvrdil jsem z vlastní zkušenosti, „se zuby nehty bránil proti tomu, jmenovat se Salomon Kosmaowski[102]. Tak se ale přece jmenoval.“
„Stojí za zamyšlení,“ pokračoval, že „Šavel si nejprve zvolil římsky znějící jméno Saulus, ale pak se dal překřtít na Pavla. Ještě více to, že zpočátku ještě sotva dospělou křesťanskou obec s vybranou krutostí pronásledoval. Nevím, jestli v případě, kdy se masoví vrazi později stanou svatými, to přeci jenom není příliš mnoho zázraku? Žid Weininger se sice také domnívá, že Kristus byl původně zločincem[103]; ale můj Bože, když to stokrát řekne nějaký Žid, proto to ještě nemusí být bezpodmínečně pravda. Myslím si jenom, že možná existují katolické dozorčí rady Německé banky[104], které jsou jiného názoru, a ty bych proboha nechtěl předbíhat!“
„Nikdy nepředbíhej, pusť napřed velké lidi,“ citoval jsem zmizelého básníka Franze Xavera Müllera[105], „pískají jinak než my malí.“
„Velice odlišně,“ poznamenal suše. „K zblití. To, co zde po určitou dobu získává všelijak místa a místečka, může někomu vadit. Samý kmotr krejčí a rukavičkář, kteří si navzájem povyšují své ratolesti. Ne ale proto, že se navzájem cení, nýbrž proto, že to bez kamarádů nejde. Je to jako u Žida. Správný chlap se spoléhá na svoji vlastní sílu. Předhazovat německému národu, že nedrží pohromadě, může v zásadě jenom šplhoun. Jeho zkušenost mu doporučuje metodu hmyzí neodbytnosti. Z nouze se totiž lidé nedostanou bez úzkého sepětí. Copak nás ale přivedlo do bídy? Právě ta prašivá soudržnost mnohých, příliš mnohých mezi námi. Ta zná jen okamžitou výhodu. Chtělo to být mužným, nic více. Potom by se mohlo stát cokoliv. Tento společný duch by byl neodolatelný. Trpělivost! My se toho ještě dočkáme. Ještě není všem dnům konec.“
„Vůbec,“ řekl jsem, „to stálé žvanění, že je třeba si brát Žida za vzor! Když už to vůbec tak daleko dotáhl, pročpak by si přece žádný člověk nepřál být na jeho místě? Protože ten jeho úspěch je pouhým zdáním. To každý cítí. Zaneřádit celý svět, muset být stále ve střehu, nemoci sám sobě bezstarostně patřit ani minutu vždy, když je nějaký obchod? Dělá mi ten či onen něco? Jak se tady mohu nejlépe zapojit do diskuse? Vždyť by tak u čerta nechtěl déle žít ani pes! Tady musím opět uvést Luthera. Říká, že mají na krku tisíckrát horší pomstu, než jim můžeme přát[106]. A tak tomu také je.“

Prohlásil, že „Žid nemá v podvědomí ani tu nejmenší představu o smyslu časovosti. Velký mistr počtář považuje okamžik, který doposud uplynul, za tisíciletí a věří na zázraky, pokud jde o to všechno, co proti nám od dob Abrahámových dosáhl. Vnitřně se ale ve skutečnosti nachází na tomtéž místě jako tenkrát; i když jeho vnější strojenost dělá jiný dojem. Stejně jako tehdy nemůže ještě ani dnes vystupovat zcela otevřeně, jako tehdy je ještě dnes odkázán na nemotornou, ze všech stavů složenou chátru a není si ani na okamžik jist před její vzpourou. Stejně jako tehdy musí, aby se udržel, spřádat pletichu za pletichou, musí lhát a podvádět. A co se tenkrát v Egyptě seběhlo, onen boj proti jeho bolševickým hordám probíhá také ještě dnes. Mezi tím se jen nacházejí pouze zdánlivé přestávky. Kdy padne rozhodnutí? Dříve než člověk napočítá do tří.“ Přejel si zamyšleně rukou po čele.
„Škoda,“ pomyslel jsem si, že „to člověk nemůže přednášet na shromážděních. Prožívalo by to totiž asi mnoho lidí, ale jenom to nejmenší množství z nich by o tom přemýšlelo. Na to ještě doba nedozrála. Je to jiná syntéza starých událostí, než o které se zdálo dobrému Oswaldu Spenglerovi[107]. Ten věří, že když sešije všechny možné cáry, vznikne mu z toho živý oblek božstva. A jak on v případě jednotlivých věcí přehání.
To se ksakru nerýmuje. Je to strojená duchaplnost za každou cenu, a vůbec marnivost, která jde člověku na nervy. Považuji jej za Žida Již ta obrovská reklama, kterou ihned dělal své knize, proto mluví.“
Odpověděl, že „je to lhář, který dokáže napsat přes 600 stránek, aniž by se jednou slabikou zmínil o židovské metle. To stačí.“
Uvedl jsem souhlasně, že „přesně jako Thomas Mann[108] ve svém tlustém škváru Politische Betrachtungen eines Unpolitischen (Politické úvahy nepolitického člověka). Žid? Můj ty Bože, na toho jsem totiž zcela zapomněl. Jakou to úlohu on konec konců hraje? Nestojí to za námahu.“
„Víš, kdo to dělá stejným způsobem?“ řekl krátce. „Pavel zvaný Saulus, zvaný Šavel[109]! Tu a tam se u něho objeví někdy napůl přísné, napůl příliš citlivé slovo proti těm, co jsou obřezaní. To je všechno. O tom nejdůležitějším, o žalostné bezcharakternosti Židů, o jejich ďábelské úskočnosti, jejich jehovistické a talmudské pověře není nikde ani zmínky. Když se člověk vyzná, tak je takový... Ví jako nikdo jiný, že ze všech národů světa potřebují Židé duchovní péči jako první z prvních. Nechoďte k pohanům, běžte k ztraceným ovcím Izraele! požaduje totiž také Kristus. On však na to kašle. Jde k Řekům, jde k Římanům. A přináší jim své křesťanství. Takové, s jakým se dá otřást římskou světovou říší. Všichni lidé jsou si rovni! Bratrství! Pacifismus! Už žádná hodnost! A Žid triumfoval.“
„Stále ještě myslím na vhodného Hospodina,“ rozpřádal jsem nit hovoru dále. „To říkal Levin“[110] v novinách Berliner Lokalanzeiger, když mu náhle jako u vytržení ujelo: Této Pavlovy drzosti, postavit se doprostřed Kapitolu a začít tam hlásat učení, které muselo učinit konec Římské říši, je schopen jen Žid. Vím, že to slovo za slovem řekl tak, jako by to bylo dnes.“
Odpověděl, že „to totiž také trefuje hřebík na hlavičku. Může to ještě

dlouho trvat, než se křesťanství z Pavla zotaví. Jsme to přece ale důvěřivci! Tento Žid zahubil stovky křesťanů. Náhle si všiml, že ti ostatní se stávali o to více horlivější. Rozsvítilo se mu. Hrál změněného. Pustil se do velké frašky. Ačkoliv se jiným apoštolům na každém kroku vyhýbal, nasloucháme zbožně jeho zvučnému kázání. Jednoduché učení Páně, které sama ta nejdětinštější mysl dokáže pochopit, si musíme dávat vysvětlit Hebrejem."

Odvětil jsem, že „Žid řekne: Proč jste tak hloupí a necháte si všechno nakukat? A existuje mnoho věštců a vykladačů znamení, kteří na něj kvůli jeho nesmírné zchytralosti, nebo jak oni říkají, duchovosti, pohlížejí s plachým obdivem."

Odpověděl, že „kdyby šlo o prosté vlastnictví, měli by pravdu. Jakýsi Moritz[111] jednou triumfálně řekl, že Židé spravují duchovní bohatství německého národa. Škoda, že nedodal, jak je spravují. Obávám se, že když budou mít například Goetheho ještě několik desetiletí ve spárech, bude národu jednoho dne pochopitelné, že pochází z Frankfurtu. Ale také ještě potom budou existovat lidé, kteří budou číst Goetheho očima Goetheho a ne slizkými brýlemi Moritzovými. Stěží to budou profesoři, snad ale tuláci. Každopádně druh, který nevymře. U nich je o starého Goetheho dobře postaráno. Toho nového si mohou klidně spravovat Židé. Toho je jim třeba dopřát."

Vpadl jsem mu jakoby ustaraně do řeči: „Když jim ale budou tuláci důvěřivě naslouchat, sednou jim tedy rovněž na vějičku?"

Usmíval se: „Je v podstatě tuláků, že mají srdce tak plné, že hlava si dá namluvit, co chce, ale nikdy nerozhodne. Uvádí se, že jsou to ti chudí duchem... Oni tuší to, co nevidí rozum rozumného. A uchovávají. Jejich hlavu je možno oklamat, svoji mysl nemají ani oni sami ve své moci."

VI.

Zaklepal na stůl: „A vidíš, že jim samotným je třeba poděkovat, že Žid nespravuje náš křesťanský majetek jinak než ostatní naše kulturní vlastnictví. Kde jsou? Kde byli? Mezi pány a kmány, mezi králi a vojáky, mezi papeži a žebravými mnichy, mezi učenci a laiky, všude. Jen ne mezi těmi pouze bohatými, mezi těmi pouze rozumnými, jenom ne mezi chtivými a nenasytnými, jenom ne mezi chátrou. Zde je Žid doma. Co se zde jeví jako duchovní bohatství, to spravuje skutečně. Patří mu. Tak jak se králi Midovi mění každá věc ve zlato, mění se mu každé hlubokomyslné slovo ve špínu. Pro jiné ale, pro..."

„Pro tuláky duše," doplnil jsem ho...

„Zůstává vše při starém," pokynul. „Byli papežové židovské krve"[112]. Také jiní hodnostáři stejného původu v církvi chyběli zřídkakdy nebo nikdy. Bylo to ti, co zastupovali katolictví? Ne, bylo to židovství. Vezměme jen jedno: obchod s odpustky. Židovský duch jako živý. Oba jsme katolíci, ale nesmíme to říci? Chtějí nám skutečně namluvit, že se církvi nikdy nic nedalo vytknout? Právě proto, že jsme katolíci, to říkáme. S katolictvím to nemá nic společného. O něm víme, že by bylo býval zůstalo nedotknuté, i kdyby se byla bývala polovina hierarchie skládala ze Židů. Mnoho citově hlubokých lidí si je stále velice váží. Často jen potichu a někdy dokonce i proti papeži. Někdy jich bylo mnoho, jindy málo. Vždy záleželo na tom, kdo byl tím duchem včele. Všeobecně se dá říci, že papežové germánského původu ztělesňovali čistší katolictví než Italové nebo Španělé. Němec Hildebrand je jako Řehoř VII.[113] podpořil tak důsledně jako nikdo. Pokud byl u vesla, byl konec zhoubné rovnoprávnosti Židů."

„Že tento mocný papež musel zemřít ve vyhnanství, s tím snad souvisí," řekl jsem. „Žid stále nějak nachází zadní dvířka pro pomstu."

„Nepochybně," zněla odpověď. „Bylo by právě alfou a omegou našich historiků, všude po něm pátrat. Místo toho prohledávají stolice z minulosti. Karel Veliký[114] Židy jak se patří chránil. Zdá se mi, že poprava 12 000 Sasů nejlepší germánské krve u Verdenu a existence jeho židovských poradců spolu nějak souvisí. Zjevné šílenství křížových výprav připravilo německý národ o 6 milionů lidí. Štaufovci Friedrichu II.[115] se konečně podařilo pouhým vyjednáváním bez použití meče zajistit Svatou zemi křesťanstvu. Co učinila Kurie? Neuznala jeho dohodu se sultánem, dala nenáviděného do klatby, zmařila velký úspěch. Strůjcům v pozadí mělo tedy jít, jak se zdá, méně o věc než o krveprolití. Nakonec přišla dokonce ještě dětská křížová výprava. Desetitisíce dětí se ocitly na cestě proti vítězným tureckým vojskům a všechny bídně zahynuly. Nemohu pochopit, že by tento pošetilý nápad pocházel z jiné než z židovské hlavy. Stále znovu a znovu se mi v této souvislosti vybavuje betlémské vraždění dětí. A také vyhubení egyptských prvorozenou. Co bych za to dal, kdybych mohl vidět fotografie křižáckých kazatelů a mužů v pozadí. Giordano Bruno[116] nazval Židy plemenem přinášejícím mor, malomocenstvím a všeobecným ohrožením, které si zaslouží, aby bylo vyhlazeno před narozením. Geniální myslitel byl upálen. Kvůli svým bludům? Také v Itálii se to tehdy hemžilo odpůrci církve. Sáhli po tom nejvěcnějším."

„Jakpak je to mu teď?", přerušil jsem jej. „Jeden katolický kněz za druhým je nyní v Rusku umučen židovskou zvěří. Mnoho set jich bylo již zahubeno. Církev tam je v posledním tažení. Satan a Jidáš tam mají pomníky. Řím nemůže dítě pojmenovat pravým jménem. Občas se objeví skromný náběh, hned je to ale zase pryč. Katolictví chce mluvit, židovství mu ochromuje jazyk. Vždyť víš, co řekl jakýsi Trebitsch[117]: Až bude Německo bolševické, budou Židé s Římem

hravě hotovi. Jako Žid to musí vědět."
Odpověděl, že „Řím se vzmuží, ale teprve až tehdy, až my se vzmužíme. Světu oči může otevřít jenom důkladnost Němců. Objeví se druhý, ještě větší Hildebrand a oddělí zrno od plev. A jednoho dne se bude mluvit o církevním schizmatu v minulém čase."
Vykřikl jsem, že „protože na místo toho, kdo je zavinil, přijde někdo jiný Protože zakuklený Žid včetně jeho kukaččích vajec bude vyhozen z veškerého křesťanství! Neštval proti sobě jenom Egypťany, nýbrž také křesťany, takže bratr bojoval proti bratru, přítel proti příteli atd. a dělá to ještě dnes. Zvnějšku nejprve jako kladeč pastí, pak jako tiskový bandita. Zvnitřku, což je nejnebezpečnější, pak v masce křesťanského duchovního pastýře. Křesťanská vyznání se hemží židovskými a položidovskými duchovními, evangelická pak ještě více než katolická. V evangelické církvi se cítí být natolik jisti svým vítězstvím, že v Drážďanech si pastor Wallfisch[118] otevřeně troufnul prohlásit: Jsem Žid a Židem zůstanu. Nyní totiž, když jsem poznal křesťanské učení, jsem se teprve stal pravým Izraelitou. A v Hamburku se nechal slyšet pastor Schwalb[119]: Cítím se jako pravý Žid a vždy jsem se tak cítil. Kde je něco takového možné, může křesťanství jít k šípku."
„Musím se stále a stále smát, když pomyslím na obraz kazatele Paula Cassela[120] ve znamenitém díle o protestantismu," prohlásil. „Je to něco o svatouškovském židovském zjevu, o starém burzovním makléři s kudrlinkami v taláru a při židovské misii. Člověk zde jak se patří vidí, jak tlustý talmudský Žid vleče kolébavým krokem lehce je poklepávaje na ramena do chrámu ke křtitelnici dlouhý zástup křivonohých bankéřů. Hosana! Potkala je spása! Kapitola začíná stejně pěkně: Izrael je hádankou dějin. Ovšem, tak tomu je, ale jenom pro některé, ne pro všechny. Kdysi národ arciotců a proroků. Kdysi? Ach, běž! Ještě za tisíc let to bude národ arcišelem a prorockých taškářů. Dvakrát ubytuje mazaný praotec Abrahám svoji ženu Sáru v harému jako svoji sestru a dvakrát se mu ten obchod s pomocí Jehovy vyplatí. Proroci volají plni zuřivosti jako divoká zvířata v kleci po pomstě. Zda by se také tak předváděli ti, kteří byli ukamenováni, nevím. Je pozoruhodné, že se jejich proroctví do posledního písmene ztratila. Chybí ještě jen žalmisté. Když člověk odhalí jejich sladké úmysly, dostane tím pěknou lekci. Našim protestantům už není pomoci. Protestant Schopenhauer je nazývá čestnými lidmi, ale úlisnými druhy[121]. Bible není kuchařka."
Odpověděl jsem, že „Lutherův duch, jak se zdá, u nich svoji úlohu zcela dohrál. V otázce všech otázek, tzn. v židovské otázce, ho buď umlčují, nebo se ho snaží mírnit. Ti nejlaskavější mezi jejich teology, jako např. profesor Walter[122], označují Lutherovo stanovisko k Židům jako tak nápadné, že muselo nejenom vyvolat úžas u křesťanů, nýbrž také velkou nevoli u Židů. Ti křesťané, kteří zůstali stát v němém úžasu, by toho neměli zapotřebí, kdyby se byli nenechali překvapit od Židů. A pokud jde o velkou nelibost Hebrejů, o tu se nemusíme starat ani za mák. Kde se ostatně projevuje? Do nynějška o tom Izrael ani nedutal. Proto do nekonečna vychvaluje protivníka Říma. Slovy Luthere ty drahý muži začíná Heinrich Heine[123] obřadnou slavnostní hymnu na reformátora."
„Ví proč," posmíval se. „Všichni Židé vědí, proč oslavují Luthera. Jeho antisemitismus ale přehlížejí. Aniž by to chtěl, dělal jim pochopa. A jak! Čím více vyzvedávají jeho autoritu, tím méně si svět všímá jeho omylu. Že je později proklínal jako mor, je totiž kruté. Ale kdo se to doví?"
Vložil jsem se do řeči: „Žid Goldmann to říká bez obalu[124]. Luther prý opět zjednal Starému zákonu vážnost."
„Namísto neúcty," zněla odpověď. „Jeho překlad může být pro mne za mne pro jazyk užitečný, německou schopnost usuzovat však neblaze poškodil. Pane na nebesích, jaká to svatozář je nyní nad satanovou biblí. Lutherova poezie jiskří takovým způsobem, že dokonce i krvesmilstvo Lotových dcer dostává náboženský lesk. Jehovovo nařízení, být plodný a množit se, muselo být právě také za každou cenu dodržováno těmito dvěma ušlechtilými pannami. Ať pomůže, co může."
Potvrdil jsem, že „se Schopenhauer[125] vyjadřuje podobně. Je toho názoru, že kdo chce pochopit Starý zákon, musí jej číst v řeckém překladu. Tam má docela jiný tón, docela jiné zabarvení, neobsahuje předtuchu křesťanství. Oproti tomu se Lutherova práce jeví jako zbožná, i když často nesprávně, občas asi úmyslně nesprávně, a vyznačuje se naprostým církevním poučným tónem. Luther si dovolil změny, které by se daly označit jako zfalšování, atd."
Zvedl prst: „Ne Luther nýbrž rabíni, kteří mu při překládání celou dobu pomáhali. Hebrejštinu je třeba se naučit. Židovský jazyk je těžký jazyk[126]. Věří se např., že slovo rea znamená soukmenovec. Pak ale přijde rabín a řekne, že to znamená bližní. A tak se překládá: Miluj svého bližního jako sebe sama, zatímco by správně mělo být: Miluj svého soukmenovce jako sebe sama[127]. Docela malý povedený kousek. Na lásku Židů k bližnímu se ale už nedá sáhnout."
Odpověděl jsem, že „se právě také Luther nechal nachytat na podvod s Božím národem. A tak se mu chtěj nechtěj musel stát Starý zákon zjevením. V této zaslepenosti přistupoval ke knize od samého počátku. Něco jiného než skvosty prostě obsahovat nemohla. Najednou naráží krok za krokem na sprostoty. Vzhlíží s úžasem. Bezmocný. Vždyť to přece není možné! To musí mít nějaký jiný smysl! A čte mezi řádky něco, co tam vůbec nestojí. Všude vidí narážky na spasitele. Židé ale na něho nemyslí ani ve snu. Jejich mesiáš není žádný beránek, jak se Heine posmívá Kristovi[128]. Nepohrdá pozemským bytím. Je naopak kruťas, který pro své Židy

dobývá všechno pozemské beze zbytku. Je to kníže tohoto světa. Nepřetržitě se uvádí: Budete užívat majetku pronárodů a honosit se jejich slávou, nebo: Požádej, a národy ti předám do dědictví, v trvalé vlastnictví i dálavy země. V tom už se ostatně vyznáme: Jedna věc je prorok opojený Bohem, jiná věc je hlubokomyslný žalm[129]. Luther se stává důvěřivý k líčení v růžových barvách. Tím snáze, když uprostřed největšího bahna přichází na místa jako: Nebudeš mít mezi národy žádné spočinutí a tvoje chodidla nenaleznou klidu nebo: budeš mezi všemi národy ztělesněním ošklivosti. Zmocňuje se ho soucit. Myslí si, že se Židé zpronevěřili svému božskému učení, ale najdou k němu opět cestu. Přehlíží, že veškerá kázání o trestu mají pouze ten účel, aby se zabránilo vybočování z řady. Mnohá místa, zřejmě ta nejušlechtilejšího ražení, mají jiný účel. Mají krýt zezadu. Později to poznává, ale jen na živých Hebrejích, na jejich bibli už ne. Židé mají sklon k tomu, dělat všechno podezřele a nic s určitostí. Tak je tomu. Když jim člověk chce vytknout nějakou obzvláště hanebný výrok, poukáží rozhořčeně na jiný, překypující dobrotou srdce. Heinrich Heine píše sprostou báseň proti Německu. Pět minut potom vynáší drahou vlast až do nebe. Jde o náladu? Můj ty Bože! Stará pouliční nevěstka má občas chuť si zazpívat Ave Maria.

A v jádru poctivý chlap často cítí potřebu něco ukrást. Hloupost! Židovská liška si staví svoje křivá a rovná doupata záměrně. Teprve, když se ji všechny ucpou, je možno ji složit. Fritsch[130] ji ještě ponechává východisko konstrukcí, podle níž byl mezi starými Izraelity a Židy rozdíl. Pokud jde o rovná doupata, soudí, že jde o časnou stavbu králíků."

Smál se: „A najednou Žid opustí lokál jako Izraelita. Ne, máš pravdu. Žid se chová slušně jenom proto, aby mohl o to nepozorovaněji dělat špatné věci. Takovým byl vždy a takovým i zůstane, pokud bude žít."

„Tuto rozpolcenost najdeš dokonce i u Spinozy[131]," doplnil jsem. „Svobodnější pohled na svět si nikdo nemůže představit. A jeho etika nahání hrůzu darebákovi. Podstatou jeho morálky je hledání užitečného ve všech věcech. Je to ryze židovské stanovisko. Příznačné je, že se tento překonavatel židovství přes všechna popichování o židovství nikdy nevyjádřil. Otto Hauser[132] ho tak nazývá. Inu, když někdo o filozofii prohlašuje, že je to pouhá hra myšlenek, která je tady pro pobavení filosofů, ví se už přibližně, kolik uhodilo."

Dal na srozuměnou, že „také Kašpar Hauser[133] nebyl žádný princ, nýbrž mazaný prosťáček, pravý podvodník. Notabene, není divu, že z něj Židé udělali románového hrdinu[134]. Čím je jedinec zkaženější, tím lépe."

Odpověděl jsem, že „když je to naléhavé, udělají z naprosto zdravých lidí nakažené. Vzpomínám si, že jsem v jedné židovské knize o Goethem četl všelicos o jeho vrozené příjici a v knize o Richardu Wagnerovi ledacos o jeho pederastickém založení. Ovšem kdyby byli oba považováni za ryzí Židy, musel by být podán přesvědčivý důkaz."

Položil si otázku, „zda dají také Lutherovi židovský střih. Ztěží. On jim přece tolik zatápěl. Co je v něm, budou z něho přirozeně těžko dostávat."

„Víš co to je," zeptal jsem se.

„Vím," pokynul vážně. „Nejhroznější tragika. Vina s hrozným účinkem spáchaná ve vší nevinnosti, která hrozí zánikem celé kultury. Je to netušená příčina zhroucení Německa. Luther, mocný protivník židovstva, byl nevědomky jeho osudovým pomahačem. To se nedá pochopit, říkám ti, ne. Za nějakých mizerných deset nebo dvacet let už bylo pozdě! Teprve krátce před svou smrtí[135], když už bylo o všem rozhodnuto, postřehl Jidáše. Před tím byl tělem i duší pro zrádce. Tehdy mu byli Hebrejové ještě bratří a bratranci našeho pána, my křesťané ale jen švagři a cizinci. Se sepnutýma rukama zapřísahá svůj národ, aby s nimi zacházel velmi šetrně. Jsou mu povzneseni nad apoštoly! Nebožtík Erzberger by to býval nemohl provádět bláznivěji[136]!"

Zastavil jsem se: „Jen v žádné okamžiku tak upřímně. Kdyby byl býval Luther vrstevníkem Erzbergerovým, nepotřeboval by si byl býval nejprve vyjasnit účel židovských úplatků za mlčení, aby židovství včas prohlédl. Již jako student by byl býval plnou vahou zaskočil v boji proti ďábelskému plemeni."

Náhle nečekaně zmírnil: „Můj Bože, člověk ho nemůže obviňovat. Čtyřista let, která mezi tím uplynula, je značná doba. Jedno člověk ale přece nesmí zapomenout: Instinkt národa byl tehdy bdělejší než dnes. Nedůvěra vůči Židům byla všudypřítomná. Pro muže z lidu Luthera, syna prostých lidí právě jeho dlouholetá záliba v Židech nemluví, třeba že se jeho pobytu v klášteře musí připočíst jisté odcizení světu. Zdá se, že také právě zde to chodilo stejně jako všude jinde: Mnoho studia kazí oči. Přesto byl Luther velký člověk, titán. Naráz prohlédl, uviděl Žida tak, jak my jej dnes začínáme vidět. Jen bohužel příliš pozdě. A také potom ještě ne tam, kde on páchá nejvíce škody: v křesťanství. Ach, kdyby ho býval tam viděl, viděl mezi mládeží! Nebyl by býval napadl katolictví, nýbrž Žida skrytého za ním! Místo toho, aby zavrhoval církev se vším všudy, zaútočil by býval s celou svojí vášnivou silou na pravé tmáře. Místo toho, aby Starý zákon vyzvedával, označoval by jej býval za zbrojnici Antikristovu.

A Žid, Žid by tu býval stál ve své ošklivé nahotě, pro věčnou výstrahu. Z církve, ze společnosti, ze síní knížat, z hradů rytířů, z domů ručitelů by musel býval odejít. Neboť Luther měl sílu, odvahu a strhující vůli. Nikdy by bylo bývalo nedošlo k rozštěpení církve, nikdy by bývalo nedošlo k válce, ve které podle přání Hebrejů byla prolévána árijská krev v proudech."

Pokračoval jsem dále: „A nikdy by nedošlo k nynější nezvratné skutečnosti, že zástupce krví potřísněné židovské diktatury Ruska smí co nejzávazněji tisknout ruku vysokému katolickému hodnostáři[137]!“

„O tom mluví svazky,“ zvolal, „celé kroniky. Kdo zde ještě nic nevidí, nezbaví se už do smrti svého očního zákalu. Že musí být Řím diplomatický? Nechte se vyhodit! Vaše řeč nechť je ano, ano, ne, ne. Vše ostatní je zlo. Pryč s onou řečí, jakou mluvil Řehoř VII,. církevní otcové Chrysostomos[138] a Tomáš Akvinský, všichni ryzí křesťané většího kalibru. Má Řím uvažovat o správném rozdělení viny? Ví vůbec, kde se nachází? Laciný Jakob na výročním trhu v Aue to ví! A ačkoliv to ví!"

„Ještě tak přesně, jako za časů Luthera," řekl jsem. „Tehdy tu byl židovský obchod s odpustky, dnes židovská politika. Když se člověk proti tomu postaví, podsouvá se mu, že chce pryč od Krista, k Wotanovi[139] nebo čert ví kam ještě. Tvrdohlaví lidé, kteří ze samého zoufalství ztratili orientaci, se totiž asi mohou chytat tohoto stébla. My si takovýto nesmysl zakazujeme. V Kristovi, v tomto pravzoru mužnosti, nalézáme vše, co potřebujeme. A když někdy příležitostně mluvíme o Baldurovi, je to vždy spojeno se zábleskem radosti, se zadostiučiněním, že naší pohanští prapředkové byli již natolik křesťanští, že v této ideální postavě již dříve pociťovali Krista. Také měli již Jidáše, a sice Lokiho. Jak se mu ještě říká? Loge. Vyslov to francouzsky a objeví se ti bratr z lóže, zednář.“

„Ten humanista!“ Udeřil zaťatou pěstí na stůl. „Muž tolerance, svobody, rovnosti, bratrství! Hammelnský krysař! Žid jako zednář, který se služební horlivostí poučuje svět o tom, jak se dá zdít svobodně! Jeho nejoblíbenějšími oběťmi jsou všestranní učenci, rozumáři, snaživci. Od té doby, co existují logikové, tlačí se jich u mistra logiky celé zástupy. Už Ulrich von Hutten[140] byl mezi nimi. Našel jsem k tomu odvahu, tvrdil, šermuje velkolepě rukama.“

Přerušil jsem ho s úsměvem: „Je jen otázka, k čemu se odvážil. Zdá se mi, že to byl, jak říká Goethe, blázen na vlastní pěst. A tak potom na místo skutečných tmářů přistihl nepravé. Člověk si musí přečíst báseň, ve které poblahopřál kurfiřtu Albrechtovi[141] k hroznému mučení a upálení židovského odpadlíka Pfefferkorna[142] a ví, o co šlo. Z jakého důvodu Pfefferkorn odhaloval projevy nepřátelství jednotlivých židovských spisů vůči křesťanům, zda z osobní pomstychtivosti, nebo v něm, což je pravděpodobné, židovská zloba nabyla podobu vůle ničit, podobu neomezeného pudu ničit, zde není podstatné. Zasáhl skutečné židovství na jeho nejcitlivějším místě. A skutečně mu proto humanista Hutten ihned vpadl do zad. Také nádherymilovný kurfiřt Albrecht, jak již vyplývá z jeho zacházení s Pfefferkornem, choval náklonnost k humanismu. Také výtečník Reuchlin[143] pro to dělal vše, co bylo možné. Tento největší znalec hebrejštiny v Německu nedokázal najít v udávaných židovských náboženských spisech při nejlepší vůli nic protikřesťanského, co by stálo za řeč, a v tomto duchu i podal s klidnou duší znalecký posudek. S trapnou svědomitostí opravdového učence rovněž klidně vypovídá luxusní svazek Im Morgenrot der Reformation (Na úsvitu reformace)[144]. Jak to bylo u humanistů se svědomitostí, prozrazuje kniha jinde, tam, kde mluví o svém hlavním hrdinovi Erasmovi[145]. Žebral, kde jen mohl, aby získal zlato a dary. O sancta humanitas! Ty svatá humanito!“

„A tato společnost, „pravil hněvivě, „stála jako hnací složka za naivním Lutherem! Neboť tím byl tehdy, když kráčel do boje. Jak se již jako mladý člověk trápí všelijakými přeludy! Hrůza před zablesknutím jej přivádí do kláštera. Tak dobře a tak horlivě jako nikdo jiný tam bojuje o spásu své duše a je pro své druhy mnichy často terčem neškodného posměchu. Tu přichází do Říma a první podezření mu probleskne hlavou. Bujnost tamějšího klášterního života, spěšné provádění mší a jiné znaky zesvětštěni ho zarážejí. Doma na to zase zapomene. Jako profesor bohosloví narazí ve Wittenbergu na humanismus. Svobodomyslná chátra se ihned tlačí k charakterní hlavě. Reuchlin, vynikající badatel v oblasti hebraistiky, se vynořuje v jeho blízkosti a zaměřuje jeho pozornost na Pavla, zvaného Saul či Šavel. Pokradmu se mu podstrčí dopisy tmářů proti kolínským dominikánům, hlavním nepřátelům Židů. Jejich bezduchý tón (Vtipné jsou pouze při zběžném čtení) jej neuspokojuje. Mnoho z toho ale zůstává. Veškerý klášterní život pro něho nabývá ve vší tichosti křivých podob. Žid se mu stává nevinným andělem.“

Uvedl jsem, že „tomu bylo navlas stejně jako s Dopisy poslance zemského sněmu Filsera od Ludwiga Thorny[146]. Je to Hutten č. 2. Je to hrozně tlusté, úplná hloupost, ale Židům se to líbilo, protože to šlo proti papežencům a také sedlák dostal svůj díl. Židy kontrolovaný tisk se mohl nadšením upsat a tak se to líbilo dokonce i těm, které by to bývalo muselo po určitém zamyšlení velmi rozzlobit. Papeženec a sedlák se zde jeví jako výlupci neohrabané prohnanosti. Ten ale, na kterém by bývalo záleželo, Žid, vyšel opět jednou naprázdno. Jako vždy u Thomy. To, že on krátce před svojí smrtí dodává novinám Miesbacher Anzeiger antisemitská špičkování, anonymně, mě nezajímá. Deutsch[147] je jiný. Jeho dědičkou byla jedna žena z židovského kmene. Obraz je hotový.“

Odpověděl, že „kdo se v životě orientuje tak, jak je tomu v případě Thomy, musí vidět Žida nebo je to hlupák. Jeho stoupenci mají volbu. Hutten také. Humanisté byli vůbec světáci. Luther ne. Luther viděl Židy dlouho v zrcadle milosti. Boží národ. Pryč s nimi. Humanisté dělali to, co si oni přáli. Jaká to hanebnost od mnichů, že tupili svatá písma Izraele! Obchod s odpustky pomohl. Kámen se dostal do pohybu. Zjevně proti Lutherově vůli. Sám píše, že byl od

mnoha přátel a neznámých v tvrdém řečnickém souboji dotlačen k činu. Co všechno se tam kolem něho asi předvádělo! Ve stínu Žida! Také za římskými vyjednávači se tyčila temná postava. Všechny pokusy o dorozumění byly neúspěšné. Velký úpadek byl tu."

„A Německo zaplatilo účet," řekl jsem. „Protestant Goethe to pociťoval. Básní pohrdavě. Francouzi potlačovali v těchto zmatených dnech klidné vzdělávání tak, jak to kdysi dělalo lutherství. Také národ reformace pociťoval při vší úctě ke statečnému bojovníku proti židovskému podvodu v křesťanském hávu, kam to směřovalo. Mezi humanisty nebyl z podplácení od Židů obviněn pouze Reuchlin a s pověstí Huttenovou to šlo nezadržitelně s kopce. Nakonec jej nakopl dokonce i vlastní bratr z lóže Erasmus. Ne ale proto, že by kvůli způsobeným škodám viděl klidné vzdělávání ohroženo, nýbrž proto, že mezi těmi, kteří chtějí svobodně zdít, je obvyklé zmizet, když to začíná být povážlivé."

Přemítal o tom, že „Goethův výraz lutherství není zcela na místě. Měl by spíše znít náhrada lutherství. Lutherství se vyvinulo mnohem později, několik málo let před smrtí ve své podstatě německého muže, když poznal Žida. Místo toho, aby se bylo bývalo klidné vzdělávání potlačilo, uvolnila by se mu bývala naopak dráha. Mezitím ale získalo náhradní luterství navrch, a tak tomu je dodnes. Na jejich plodech poznáte je. Puritáni, novokřtěnci, seriózní bibličtí badatelé představují ty nejšťavnatější.[148] V každém z nich sedí židovský červ. Ještě jednou: Je to náhradní luterství! Není náhodou, že jeho domovina Sasko dnes nezadržitelně tíhne k židovské sovětské hvězdě[149]."

Rychle jsem mu otevřel dílo Im Morgenrot der Reformation, knihu, jejímž účelem přece asi má být velebení protestantismu, a ukázal jsem mu na řádky na konci kapitoly o Dr. Martinu Lutherovi. Znějí: Doba trvající přibližně čtyři století po sobě musí zanechat stopy. Přítomnost nemůže jen tak jednoduše navazovat na Luthera. Stala se otevřenější vůči světu, přátelštější vůči kultuře, univerzálnější atd."

S opovržením odsunul drahou obrázkovou knihu stranou. „Ne," řekl. „Tito lidé nemohou na Luthera ani bez okolků ani zcela navázat. Svět se jim stal tak otevřený, tak přátelský vůči kultuře, tak univerzální, že jim jeho prostoduché němectví stojí v cestě. Svými knihami proti Židům jim důkladně zkazil žaludek. Jako vývěsní štít jakž takž ještě jde, ale jinak? Žij si blaze Griseldis[150]! Pastor Wallfisch spolkl bratra Martina a pastor Schwalb k tomu cvrliká něco o požehnání."

VII.

Prohlásil jsem, že „ve všech táborech působí více či méně zamaskovaný, více či méně mocný Mefisto[151]. Také v okolí Zwingliho[152] se pohybuje jako jeho nejlepší přítel jakýsi Leo Judae[153]. Možná že zde jméno klame, neboť průběh hnutí mu dělá čest. Svobodné Švýcarsko dnes ještě netuší, jak je nesvobodné. Rytířský Loyola[154] se obrací proti duchu, který považuje za lutherství. V okamžiku jej obloudí polský Žid Polanko. Židé mají otěže v rukou. Morální teologie jezuitů se zpropadeně podobá mravnímu učení Talmudu. Většina jezuitů potírá lehkovážné protestantství a svobodné zednářství, většina protestantů a svobodných zednářů zase jezuitismus. Na jedné stejně jako na druhé straně se smějí strůjci v pozadí, neboť jsou tu i onde stejného druhu a smýšlení. Do útoku a k ústupu se píská, jak se to hodí. Že se židovstvu nezkřiví na hlavě ani vlásek, rozumí se samo sebou. Tentýž obraz nalezneme u většinových socialistů, nezávislých, komunistů, syndikalistů, bolševiků. Tentýž u národů. Člověk musí říci, že je to opravdu radostný pohled."

„A popudím Egypťany proti Egypťanům, a bude bojovat bratr proti bratru a přítel proti příteli," pronesl skřípaje zuby. „Jaká to nenávist, jaká to démonická nenávist! Nebo je to snad něco jiného?"

Posmíval jsem se: „To je, můj milý, genialita srdce, o které říká Žid Fritz Kalin[155], že skrze ni se stal Izrael mravní matkou lidstva. Tito chlapi jsou ve své drzosti skutečně žertovní. Mojžíš je mu v dějinách kulturních národů téměř jedinečným zjevem, zatímco kolem bronzových hrdinů našich trhů, tedy kolem soch našeho prince Evžena Savojského, Blüchera atd. se za bouřlivých nocí ozývá bolestný nářek vdov. Čímpak měl potom vlastně Mojžíš dát egyptské prvorozence zabít. Medovými plackami? Nebo jsou na konci samou láskou rozmačkáni. Chátra se, jak se zdá, skládala jen z ošetřovatelů nemocných. Tak to ale tito chlapci dělají všichni. Vůbec se nesnaží popírat, tvrdí ihned rovnou opak. Cremieux[156] křičí, že národnosti mají zmizet. Náboženství mají pominout! Izrael nikdy nepřestane existovat, náboženství Izraele nepostihne újma, protože obsahuje jednotu Boží. Tady přestává vše, tady se nedá nic dělat, tady je jednota Boží. Nyní, když se věci tak mají, nezbývá přece jiného, než že právě jiné národy a náboženství musí zmizet, ať to stojí co stojí. Mohu ti říci, že je to učiněný blázinec. Ale to šílenství má svoji metodu. Neškodné prostě zničí. Naši dělníci by o tom mohli vyprávět."

Zamručel, že „ještě více naši učenci. Cokoliv přijde od Židů, je pro ně evangelium. Přezkoušení je vyloučeno. Jen když je to vytištěno. Jakási Rebeka[157] nazývá Talmud velkolepým monumentálním dílem ducha, památníkem myšlenek v nadživotní velikosti, kterému tisíciletí vtiskly své zkušenosti. To ihned trhne německým profesorem. Sem se záznamníkem! A již příštího dne pojídali a trávili jeho studenti tuto novou duchovní lahůdku. To vše ale přichází z našich gymnázií. Jsou zařízena tak, jakoby platilo, že mají

vzdělávat samé génie. Místo toho z nich ale vychází jeden lokaj za druhým."
Pokračoval jsem, že „po několika hodinách čtení v Talmudu[158] už není o Židovi pochyb. Že Hebrejové knihu vynášejí do nebe, je pochopitelné. Když do ni nahlédnou, uvidí v ní svoji podstatu. A z toho musí mít samozřejmě největší radost. Je tomu tak, že každý Žid je talmudista, i když Talmud vůbec nezná. Kdy byl napsán, nehraje nejmenší roli. Byl tady již s prvním Židem. Židovští vůdci to vědí docela přesně. Jen to stále říkají zaobaleně. Talmud je nedotknutelná autorita, troufá si říci v roce 1894 před soudem v Hannoveru rabín Dr. Gronemann! Právní nauky Talmudu jsou vodítkem, rozkřikl se 1888 v Marburgu profesor Cohen na trestnou komoru. A k tomu, prosím pozor, dodal, že jsou také nevěřící Židé, kteří ale přesto neopouštějí židovskou obec, protože uznávají mravní učení Talmudu. Povedené! Oni totiž nemají vůbec na vybranou! Čas od času se chytráci přece vždy přeřeknou, pouze my nedáváme pozor. Pokud jde o Talmud, uznáváme jeho bezpodmínečnou nadřazenost celému Mojžíšovu zákonu, vyjádřilo se okolo roku 1860 v Paříži tzv. Reformní židovstvo se souhlasem Alliance Israélite. A o knize Sulchan Aruch, což je svého druhu Talmud pro domácí potřebu, stojí v Pierero-vé Konverzačním lexikonu (Konversationslexikon), že prý byl od obcí Izraelitů přijat jako směrodatná směrnice pro náboženskou praxi. Přijat?! Je to veselá kopa! Příště si vezmu na sebe rysy obličeje Dietricha Eckarta."
„Panebože," řekl. „Kdo při bližším seznámení s Talmudem nedostane zimnici a žaludeční nevolnost k tomu, ten se může dát ukazovat v panoptiku."
Dovolil jsem si poznamenat, že „toto zařízení nikdy nepřekročí určitou míru nenormálnosti, kterou chce předvést. Mladý student z Tübingenu, který s chutí dokázal spolknout půl tuctu ropuch, byl dosud jeho největší atrakcí. Žádný pštrosí žaludek by ale nebyl schopen strávit jen tento jeden výrok z Talmudu: Rabín Jochanan říká, že pyj rabína Ismaela byl tak veliký jako hadice o 6 kabech. Rabín Papá říká, že pyj rabína Jochanana byl tak velký jako hadice o objemu 5 kabů, podle jiných 3 kaby. Pyj rabína Papy byl tak veliký jako koše obyvatel Harpanie[159]. Ušlechtilá soutěžní horlivost třech starých rabínů může být pro někoho, kdo na to není připraven, šokující."
„Takovýchto roztomilostí," řekl pln hnusu, „najde člověk v tomto nádherném exempláři náboženské knihy celou řadu. Vrcholem asi ale přece jenom je, že považuje nežidovské dívky, kterým nejsou ještě tři roky a jeden den, za ještě vhodné pro rabíny, protože ve Starém zákoně stojí: A všechny děti mezi ženami, které nepoznaly soulož muže, nechtě žít pro sebe, totiž pro kněze[160]. Nesmyslná zvrácenost a nejpustší mlácení prázdné slámy, obojí je vyřknuto jedním dechem! V židovských hlavách to musí vypadat strašně."
„Jak se zdá," řekl jsem zhnuseně, „jsou protikladného mínění. Jinak by nám jejich věrný obraz, Talmud, nezvěstoval: Izraelité jsou před Bohem příjemnější než andělé, nebo: Svět sám byl vytvořen kvůli Izraelitům, či: Kdo dá Židovi políček, udeřil Boha samého, nebo: Slunce na Zem svítí a déšť ji oplodňuje jen proto, že na ní žijí Izraelité a samé podobné skromnosti[161]. Asi stěží by rabín Goldmann býval řekl před několika lety v jedné řeči[162], že Židé jsou duchovními aristokraty, národem králů. Musím přiznat, že ta hromada králů, kterou jsem nedávno viděl ušpiněnou od hlavy až k patě na trhu s vepři ve Štrubině (Straubing), na mne právě neudělala knížecí dojem. Ani na mém oblíbenci, právním zástupci Dr. Levingerovi jsem doposud to specificky královské nedokázal odhalit. Ledaže by mi to bylo bývalo při všech mých procesech s ním v žáru boje zcela uniklo. Auer[163] je má, dokonce silné, vůbec již zjev. Ale není to Žid, nýbrž také jen opice, za kterou Talmud ve srovnání s lidmi, tzn. Izraelity, považuje každého nežida[164]. Jeho vřelé vztahy s Hebreji dovolují ovšem usuzovat, že si z tohoto pořadníku nic nedělá. Nuže, každý podle své chuti."
„Pro židovský slavomam," namítl, „není v žádném lékařském slovníku vyčerpávající výraz. Ale jak jej dokáží skrývat. Je to báječná schopnost přetvářky! Často ovšem přece probleskne. Copak si to myslíte? slyšel jsem nedávno, jak řeklo malé židovské děvče hluboce uraženě na dotaz, zda je protestantské nebo katolické víry. Jsem židovka. Vedle mezitím otec vysekával jednu poklonu za druhou. Ano, užitek! Když se to vyplatí, stane se z židovského krále škrkavka."
Odpověděl jsem, že „kdo to ví, může se zbláznit, když vidí takového páchnoucího Žida, jak vypadá ve společnosti našich dělníků kamarádsky. Soudruhu! a milý příteli!, a pokud možno dokonce tykání, potajmu ale bezmezné opovržení. A dobří lidé, kteří pro něho mají cenu, věří, že se stal zázrak. Člověk by z toho zoufal."
Řekl, že „pokud ve svých vlastních řadách mají Židovy kuplíře za vůdce, rozeznají jeho úmysl stejně nedostatečně, jako ostatní vrstvy, u kterých se jedná bez výjimky o stejný případ. Jednu dobu se nemluvilo o ničem jiném, než o inteligenci dělníků. Dnes se o této věci pozoruhodně mlčí. Maur právě téměř vykonal svoji práci. Je to povedená inteligence, která nedokáže vidět přes své stranické klapky na očích. Ale účelu bylo dosaženo: Dělník se podivoval sám nad sebou, jak je vzdělaný, a to, co mu bylo natlučeno do hlavy, přijal za vlastní moudrost. Samou inteligencí přišel o zdravý rozum. Když vykládám některému zarytému marxistovi: Podívej se na francouzského socialistu Fouriera[165], o kterém psal tvůj velký August Bebel[166], že byl géniem s nejvřelejším srdcem pro lidstvo, ale vynechal

místo, kde Fourier psal o Židech, kteří mu jsou bez výjimky příživníky, obchodníky, lichváři atd. a které chce držet zkrátka. Co udělá, když mu to řeknu. Všechno, jen ne to, co by učinila každá trochu chytrá hlava bez okolků, která by žasla, prohlédla by si toho Bebela trochu pozorněji, hloubala by o tom, proč vřelý ctitel Fouriera pravé tady, kde on jde proti Židům, ztratil nadšení i řeč. Možná, že by neudělal správný závěr. Ale on by přece nejméně jednou samostatně myslel, místo toho aby pouze bezmyšlenkovitě opakoval. Jeho ucpaný mozkový aparát by byl opět v chodu a byla by naděje na stále rychlejší tempo a stále lepší výsledky."
„Vysvětlovat," zdůraznil, jsem, „neúnavně vysvětlovat. Není jiného prostředku. Dokáži pochopit dělníky, že mají dost a dost hurápatriotismu reakcionářů, tedy akcionářů. Ale zdá se mi, že si mnohem méně přejí dostat se z deště pod okap. Aby se tomu předešlo, musejí se odvážit otevřít oči trochu více. Všechna kola stojí, když to chce jejich silná paže, vystupují samolibě a nejsou po čtyřech letech revoluce schopni zastavit ani jediného lichváře. Bylo by na čase, aby si všimli, jak hanebně s nimi zacházeli. Heineho báseň Tkalci jim byla přednášena, stala se jejich tělem a duší: Německo, my tkáme tvůj pohřební rubáš.
Co chtěl tím ten židovský hulvát říci, nechápou. Zabijte Německo a nechtě se pak s ním pohřbít! Nebo na konci ne? Umyl bych si ruku, kdyby mě poctil ten svrchovaný lid svým stiskem ruky, odplivoval si tento duchovní aristokrat na konci svého života před dělnickým hnutím[167]. Zdá se, že v Heineho vydání marxistů byla četná místa přelepena. Stranická disciplína."
„Myl by si ruku, ten mazal!," posmíval se. „Tady máš opět tu židovskou pýchu. Neumějí nic, skutečně nic jiného, než s tím nejuplakanějším vzezřením rozstřikovat ve světě jed a jenom jed. A přitom ta přehnaná arogance. Je pravda, že to je v podstatě Židů, ne v Talmudu. Ten je tady pouze k tomu, aby jim nedovolil vyjít z cviku."
Dokázal jsem, že „to píší sami nepokrytě. Talmud charakterizuje židovskou duši stejně jasně jako výstižně, stálo v jednom z prvních židovských listů[168]. Zřejmě si myslí, že to otec nevidí. Kdo si také čte v Talmudu. Naši státníci mají co dělat, aby se vypořádali s Courths-Mahlerovou[169]."
Dospívá k závěru, že „Talmud v podstatě není nic více, než objemný výklad starozákonní židovské morálky. Odpovídá tedy už proto vrozené židovské povaze. Když např. v jednom žalmu[170] Jehova promlouvá ke svým Židům a tvrdí, že jsou bozi, činí z toho Talmud závěr, podle něhož kdo udeří Izraelitu, udeřil samého Boha. A když jsou ve Starém zákoně vypočítáváni nežidovští otroci a děvečky po ovcích, oslech a velbloudech, udává Talmud pro toto zlomyslné pořadí jako důvod pouze to, že prohlásí všechny nežidy za opice a prasata[171]."
Doplnil jsem, že „Kniha Sírách (lat. Ecclesiasticus) kvílí: Postraš všechny národy, zvedni svoji ruku proti cizincům, aby uviděli Tvoji moc! Hněv ohne je musí spálit. Znič hlavu knížat, kteří jsou našimi nepřáteli! A Šulchan Aruch běsní: Vylij, ó Pane, svůj hněv na gojímy, kteří tě neznají a na království, která tvé jméno nevolají! Pronásleduj je v hněvu a vyhlaď je pod Božím nebem! Obě místa[172] obsahují stejnou hrozbu. Jen ale s tím rozdílem, že Šulchan Aruch důsledně zdůrazňuje, že všichni, kdo nepřísahají na Jehovu, musí být vyhlazeni."
„A maje takovéto odpudivé mravní učení na svědomí," řekl vznětlivě, „si troufá zázrak moderního židovstva, Moses Mendelssohn[173], tvrdit, že panství na zeměkouli přísluší židovstvu. Kvůli jeho náboženství! Jako školený talmudista znal veškerou tu nevyčerpatelnou hanebnost. Co jsme zde přednesli, je jenom malý zlomek. Nicméně také toto je svým založením prolhaná skrz na skrz prolhaná chátra, čistá lež!"
Řekl jsem, že „celý Berlín horoval tenkrát jako na povel pro moudrého, pro ušlechtilého Mosese.
Goethe se nenechal oklamat. Jeho skromný obchod s lidskou hloupostí označil jako židovské uskoky![174]. Věděl, odkud vítr fouká. Ó, ubohý Kriste! Počkej jen, až on tvá bzučící křidýlka zcela a naprosto dostane do svých sítí. Nikomu nebylo nápadné, že se nesrovnatelný Moses svoji filosofií vypracoval z obyčejného domácího učitele na nesmírně bohatého zakladatele bankovního domu Mendelssohn. Známému uchu jehly se tedy vyhnul širokým obloukem. Mazaný uskok, jímž se prohlašoval židovský národ za pouhou náboženskou obec, byl koníčkem také tohoto lidumila. Toto Židé ještě dnes s oblibou šíří. Proč tomu tak je, nám prozradí Dr. Ruppin[175]. Mne si s úsměvem ruce: Výjimečné zákony proti Židům mohly vždy směřovat pouze proti příslušníkům židovské náboženské obce, protože tato příslušnost je pro zákonodárství jediným znakem, o který se může opřít. Antisemitismus se ale prý vůči židovskému náboženství naprosto nechová nepřátelsky, nýbrž je vůči němu mnohem spíše lhostejný. Tak! Nyní uznáváme, že židovské náboženství má sloužit odvrácení pozornosti. Doby, kdy nám bylo lhostejné, jsou pryč. Staráme se nyní o ně naopak velice mnoho. Jsme mu stále v patách.
A už po prvním seznámení jsme zjistili, že to, co Židé považují za své náboženství, se navlas shoduje s jejich povahou."
„Kdopak ho vytvořil?" rozváděl dále. „Židé. Mohl by to byl býval udělat také jiný národ? Že se nesměji. Sami to přece říkají bez přestání, že jsou s tímto mistrovským výkonem ve světě jediní. Tak tedy sem s Talmudem! V něm máme židovské náboženství v čisté podobě:

bohosloví, věrouku, mravouku, všechno dohromady. Pročpak se tedy s touto krásnou knihou drží tak úzkostlivě zpět, když do ní tisíciletí skutečně vtiskla dech jejich zkušeností? Jako rození obšťastňovatelé lidstva by je museli již dávno zpřístupnit veřejnosti. Místo toho není ještě dnes úplně přeložena. A co tady je, čert ví proč, vypadá ale tak, jakoby to bylo bývalo středověkou církví neprávem páleno. To a náboženství? Toto rýpání se ve špíně, tato nenávist, tato škodolibost, toto svatouškovství, toto překrucování práva, toto podněcování k podvodu a vraždě že je náboženství? Potom nikdy nebylo nic zbožnějšího než ďábel. Je to duch židovství, židovská povaha, a dost! Ať to člověk přece někdy zkusí a učí této věci někoho slušného. Co on tomu řekne? Ne, kdo něco takového konzumuje jako samé lahůdky, je ve své podstatě obluda.“

Uvedl jsem, že „Luther v tomto případě vyzývá, aby byly synagógy a židovské školy vypáleny a zasypány hlínou, aby na věčné časy už nikdo z toho nikdy neviděl ani kámen ani škváru[176]. Co jsme dosud z nevědomost trpěli, a já sám jsem to nevěděl, píše, Bůh nám promine. Nyní, když už to víme, nesmíme tato místa, kde Krista a nás obelhávají, hanobí, proklínají, poplivávají a zneucťují, za žádnou cenu na světě chránit. Znamenalo by to tolik, jako bychom to sami dělali [177]. Také jejich domy bychom měli zničit, neboť tam provozují totéž, co ve školách. Stěžuje si, že by si někdo mohl myslet, že hovoří příliš mnoho. Nehovořím příliš mnoho, nýbrž příliš málo, neboť vidím jejich spisy, míní. Naše školní inspektoři je nevidí a naši kouzelníci a vykladači znamení teprve ne.“

Kývl beznadějně: „S tím vypálením by nám to zatraceně málo pomohlo. Tak je tomu totiž: Kdyby byla bývala nikdy neexistovala ani jedna synagóga, ani židovská škola, ani Starý zákon ani Talmud, židovský duch by tu přece byl a konal svoje dílo. Je tu od počátku. A není ani jednoho Žida, který by jej neztělesňoval. Nejpatrnější to je na tzv. osvícených Židech. Heine patří jistě k těm nejosvícenějším, ale tu bláznivou namyšlenost má přesně stejnou jako ten nejšpinavější židovský čachrář z Haliče. Umyl by si ruku, kdyby mu jí potřásl někdo, kdo není židovské krve! Moses Mendelssohn je považován, pokud jde o moudrost, za vyslovený zázrak. Podívej se, on považuje za pobuřující, že Židé dosud nemají na zeměkouli náležité panství!“

Vyzvedl jsem do nebe volající namyšlenost ruských příživníků, kterou nám líčí z mnohaleté zkušenosti Dostojevský [178]. „Žil notný čas společně s všelijakými trestanci. Spal s nimi na stejných pryčnách. Byli mezi nimi i Židé. Každý k nim přistupoval přátelsky. Nikoho nepohoršoval ani jejich zběsilý způsob modlení. Je to jejich náboženství, mysleli si Rusové téměř souhlasně a nechávali jim klidně plnou svobodu. A titíž Židé se chovali vůči těmtýž Rusům cize, nechtěli s nimi společně jíst a dívali se na ně svrchu. A kde to bylo? V jednom sibiřském vězení. Tuto nechuť a hnus Židů vůči domorodcům nacházel Dostojevský v celém Rusku. Malí lidé je prý ale nikde nepřijímali špatně. Všude se shovívavě uvádělo, že Žid to dělá proto, že má takové náboženství.“

„Ovšem, takové náboženství!“, řekl posměšně. „Mít takové nic v hlavě je správné. Takové nepříjemné srdce! Dobrý Wilhelm Busch[179] o něm mluví jako o hluboce zkaženém a bez duše. Na prvním místě je povaha, potom teprve přichází náboženství; ne naopak!“

„Dostojevský,“ pokračoval jsem, „byl ztělesněním soucitu, zvláště pokud jde o vykolejené jedince. Jenom v případě Židů dělal podobně jako Kristus výjimku. Pln zlé předtuchy se ptá, co se v Rusku stane, až tam Židé získají převahu. Dají domorodcům alespoň přibližně stejná práva? Dovolí jim rovněž se modlit, jak oni chtějí? Neudělají z nich jednoduše otroky? Nebo ještě něco horšího: Nestáhnou jim kůži z těla včetně pokožky? Nebudou vyhlazovat národ, jak to dělali ve svých starověkých dějinách s jinými národy?“

Vykřikl, že „ruská poušť stojí na prorocké mapě, kterou Židé vydali již před pětadvaceti lety [180]! Všechno je na ní tak, jak to nyní máme: Francouzi na Rýně, Polská a Česká republika, Německá říše ne jako Německá republika, nýbrž jako Německé republiky. Dokonce i Finská republika je na ní. A pro Rusko zbývá hnědá skvrna s nápisem Ruská poušť! Nebeský pane, a to se tady ještě někdo ptá, kdo zavinil válku. Víš, viděl jsem originál mapy na vlastní oči. Mohl bych to přece ukázat našim dělníkům, skutečně každému, zejména těm, kteří doufají ve spásu od sovětů! Ruská poušť! Tak to vypadá! Vyslovený ráj: Hlad, masové hroby, otroctví, židovský bič. Kdo stávkuje, je pověšen. Pojďte ke mne všichni, kdo jste přetíženi a unaveni! Jak ti psi švitoří! A jak to před oponou krásně zní! Za ní ale číhá zhýčkaná chátra, Rudá armáda, vyvrhelové nežidovského lidstva.“

Odpověděl jsem, že „atentát na Lenina si vyžádal více než 12 000 lidských životů. Mezi nimi bylo více než 800 dělníků. Na sjezdu Strany nezávislých v Halle v roce 1920 to přiznal sám ruský menševik Martov[181]. Celkový počet ruských obětí od počátku panství bolševiků odhalují znalci na asi 30 milionů. Co nepadlo za oběť stannému právu, zahynulo na úbytě a chřadnutí. Byli to všechno zámožní občané? Je nesmysl věřit něčemu takovému. Kdo prý u nás trpí nejvíce? Mezi tisíci, které stojí každý den před různými obchody po celé hodiny frontu, se to bude asi stěží hemžit kapitalisty. Že ještě nikdy mezi nimi nebyl žádný Žid, rozumí se samo sebou. Ale to našim dělníkům není nápadné. Namýšlejíce si, že jsou pány, nechají se jako děti vodit za nos. Ebert[182] hřímal celý život proti kapitalismu. A nyní se stal říšským prezidentem. A co dál?! Na všech nárožích ulic rostou banky jako houby po dešti. To je přece skutečnost. Každý to vidí, každý se o tom může přesvědčit. Ale že také jenom někdo

vůči tomu chová nedůvěru? Nejde přeci o život! První, co učinil Žid Eisner po převratu, bylo to, že dal banky střežit vojskem. Obrovská jmění byla tehdy po celé měsíce potajmu lichvářsky prodávána do zahraničí. On proti tomu nehnul ani prstem. Považoval za důležitější jet do Švýcarska a tam na kongresu socialistů potvrdit výlučnou vinu Německa na Světové válce. Čiňte pokání a Francouzi si vás s odpuštěním přivinou k srdci. Tak asi. Zkušenost to skvěle potvrdila."

Přikývl, že „to byl tentýž Eisner, kdo na začátku války zapřísahal rozhodující muže sociální demokracie, aby byli věrni císaři. Hanebné přepadení musí být za každou cenu odraženo. Tak to šlo až do Brest-litevského míru[183]. Až do té doby byli všichni němečtí Židé nadšenými monarchisty. Pak ale došlo k obratu. Maur vykonal svoji povinnost a povalil carské Rusko. Nyní šlo o to, porazit i jeho. Předběžnou práci vykonaly židovské válečné společnosti špatným hospodařením, jež předem způsobilo vyčerpání. Zbytek představuje mlčení. Jak se každý na vlastní oči může přesvědčit, vládne také v Německu Žid. Ó dělníci. Nechat se tak napálit!. Věci přece vypadají ve skutečnosti jinak než ve snech neskolených hlav. Komunistická strana Německa nemá ještě ani 250 000 členů. V jejim vlastnictví je ale přes 50 periodik. Nelze spočítat, co to stojí. Miliardy a miliardy. Kdo zaplatí tyto obrovské částky? My nacionální socialisté máme plné ruce práce, abychom udrželi jednoho Pozorovatele[184]. Kdybychom byli na straně Židů, měli bychom v nejkratší době bezpočet stranických listů. Vyskytnou se soudruzi, kteří o tom pochybují? Takové bych chtěl poznat. A vidíš. Je to neuvěřitelné. Vědí, že za vším vězí Žid. Dělají ale, jakoby ho vůbec nebylo. Je to ještě poctivé? Zaslouží si to šťastný konec? Netušené se řítit do zkázy? Snad. Ale dělat to vědomě, vybrat si k tomu svého nejkrutějšího nepřítele, to je ale k pláči."

Poznamenal jsem k tomu, že „bych chtěl vědět, co by tomu soudruzi řekli, kdyby jim člověk dokázal černé na bílém, že junkeři nebo velkoprůmyslníci od určité doby disponuji tajným mravním učením nejhnusnějšího druhu. Jejich zloba by byla nedozírná. Všichni by řvali: Tu to máme. Takovými zásadami nás museli tito nelidé krutě trýznit! Už vůbec ten sprostý charakter, který patří k tomu, si něco takového vymýšlet! Celá rasa by byla musela být hned vyhubena! Řvali by jako posedlí! A právem! Když se jim ale ukáže, že Židé mají ve svém náboženském zákoně, tedy ne snad v soukromém užívání, děsivá ustanovení pro olupování a rdoušení všech nežidů, tak jim to vůbec nevadí. Buď to popírají, nebo, když už to nejde, říkají, že většina Židů už dávno není tak nábožná a tím je to pro ně odbyto. Že charakter je příčinou ničemného písemnictví, to je v případě Žida vůbec nenapadne. Ten pro ně je a zůstává poctivcem. Ani je nevyvede z klidu, že ještě žádný z jejich židovských vůdců se nikdy neodhodlal k tomu, aby se alespoň jen jednou slabikou zmínil o židovských úmyslech zradit národ."

Řekl, že „ale nyní přichází to nejkrásnější. Všechny, to znamená také všechny významné sociální nespravedlnosti, které na světě existují, se dají vysvětlit podzemním vlivem Židů. Dělníci tedy hledají s pomocí Židů cestu k tomu, jak odstranit to, co nikdo jiný než Žid cílevědomě nezavedl. Člověk si jen může pomyslet, jak rychle přiskočí, aby byl za tímto účelem po ruce."

Odpověděl jsem, že „se má podívat na zbožného Josefa. Jeho vliv na faraóna přivedl Egypťany do strašné bídy, ze které se později snažili dostat s pomocí Mojžíše. Musím přiznat, že život nepostrádá šibeniční humor."

VIII.

Prohlásil, že „tomu bude asi tak, jak jsem jednou napsal. Člověk může pochopit Žida jenom tehdy, když ví, kam ho to nakonec dožene: Přes světovládu ke zničení světa. Věří, že musí celé lidstvo přemoci, aby mu, jak si namlouvá, mohl obstarat ráj na zemi. Namlouvá si, že jenom on je toho schopen a že to také určité přijde. Ale již na prostředcích, které používá, člověk vidí, že ho to potajmu žene k něčemu jinému. Zatímco si namlouvá, že pozvedává úroveň lidstva, přivádí ho k zoufalství, k šílenství, k úpadku. Když se mu neučiní přítrž, zničí ho. Na to je zaměřen, k tomu ho to žene, i když temně tuší, že se tím i on sám zničí. Nemůže jinak, musí to učinit. Tento pocit bezpodmínečné závislosti jeho existence na existenci jeho oběti se mi zdá být hlavní příčinou jeho nenávisti. Je to dáno tím, že někdo musí být všemi silami zničen, současně se ale tuší, že to povede zcela k vlastnímu zániku. Když to chceš slyšet, je to tragika Luciferova."

Dovětek německého nakladatele

Na tomto místě jsou zápisky Dietricha Eckarta přerušeny. Ochranná vazba, která mu byla uložena v důsledků událostí ze dne 8/9. listopadu a skon, který následoval v jejim důsledku bezprostředně po propuštění! zabránil dokončení tohoto významného díla, které dosvědčuje křesťanské zaměření národního hnutí. Přesto doufáme, že Adolf Hitler bude po ukončení procesu kvůli velezradě, který je proti němu v Mnichově v současnosti veden, tak laskav a převezme dokončení tohoto díla, které je téměř hotové.

Mnichov, 1. března 1924
Nakladatelství Hoheneichen

Poznámky pod čarou

1. Strabo (63 před Kristem-24 po Kristu), římský dějepisec a zeměpisec. Napsal spis Geographica
2. Cicero, Marcus Tullius (106-43 před Kristem), římský filosof, řečník a státník. V roce 59 před Kristem obhajoval prokonsula Flakka (Flaccus), který byl kvůli své násilnické činnosti v Sýrii obžalován na popud Židů
3. Ev. sv. Jana, 19,12
4. Proroctví Izajáše proroka, 19, 2 a 3
5. Wilhelm Cuno (1876-1933), německý politik, říšský kancléř. Vládl v letech 1922-23.
6. Bavorský ministr vnitra po 1. světové válce
7. Georg Heim (1865-1938), zakladatel a vůdce Bavorské lidové strany (vládnou cí strany v době napsání této knihy)
8. 2. kniha Mojžíšova, 12, 7 a 13
9. 2. kniha Mojžíšova, 12, 29 a 30. Pozn. českého překladatele: Zde autor naráží na krátké leč pohnuté období vlády rad v Bavorsku, kdy se moci v Mnichově ve dnech 7.4. až 1.5.1919 dostali bolševici vedení ruským Židem Eugenem Leviné-Niesserem (1883-1919).
10. Pozn. českého překladatele: Bavorské republiky rad
11. Pozn. českého překladatele: Je tím patrně myšlen mocný anglický šlechtic Roger Mortimer (1277-1330), potomek normandské šlechty usilující prý o anglický trůn. Jako milenec královny Isabelly se podílel na odstranění krále Eduarda II. Jako správce země však narazil na odpor baronů. Autor jej uvádí v této souvislosti zřejmě proto, že jej též považuje za omylem popraveného.
12. 2. kniha Mojžíšova, 12, 38
13. 2. kniha Mojžíšova, 12, 35 a 36
14. Žalm 105, 38

Poznámka anglického překladatele: V druhém svazku, kapitole 16 (str. 384 Londýnského vydání z roku 1783) svého spisu: History of the Decline and Fall of the Roman Empire (slovensky: Úpadok a zánik rímskej říše, Tatran 1988) uvádí Edward Gibbon: „Od dob vlády Nerona až po vládu Antonína Pia pro jevili Židé velkou netrpělivost pokud jde o nadvládu Říma. Ta nabyla podoby nejzuřivějšího krveprolití a vzpour. Lidé jsou šokováni výpovědí o strašlivých krutostech, které spáchali v egyptských, kyperských a kyrénských městech, kde žili v klamném přátelství s důvěřivými domorodci.. V Kyréné zahubili 220 000 Řeků, na Kypru 240 000, v Egyptě pak další velké množství. Mnoho z těchto nešťastných obětí bylo rozřezáno na kusy pilou podle vzoru, který jim dodal král David. Vítězní Židé polykali maso, lízali krev a opásávali se vnitřnostmi jako opasky.“

16. Heinrich Graetz, Geschichte der Juden von den Altesten Zeiten, (Dějiny Židů od nejstarších dob), Vratislav, 1853. Pozn. českého překladatele: Heinrich Graetz (1817-91), historik zaměřený na židovské dějiny a výklad bible pocházel z polské Poznaně, působil hlavně ve Vratislavi a Břeclavi.
17. Pozn. českého překladatele: Je tím myšlen někdejší německý státní svátek připomínající vítězství nad Francií u Sedanu 2. 9.1870.
18. 1. kniha Mojžíšova, 41, 43
19. 1. kniha Mojžíšova, 47, 14 až 20,
20. 1. kniha Mojžíšova, 45, 19; 46
21. 1. kniha Mojžíšova, 45, 18
22. 2. kniha Mojžíšova, 1, 9 nn
23. Pozn. českého překladatele: Je tím myšlen německý císař Vilém II. Hohenzollern (1859-1941; vládl 1888-1918), který odstoupil v listopadu 1918, když v Německu vypukla komunistická revoluce, fronta se zhroutila a veškeré válečné úsilí Německa v 1. světové válce tak přišlo vniveč.
24. Kniha Jozue 6, 25
25. Friedrich Delitzsch: Die grofie Tauschung. Kritische Betrachfungen zu den alttestamentlichen Berichten uber Israels Eindringen in Kanaan, Die Gottesoffenbarung vom Sinai, und die Wirksamkeit der Propheten (Velký klam. Kritické úvahy o starozákonních zprávách o pronikání Izraele v Kanaanu, Boží zjevení na Sinaji a Působení proroků) Stuttgart, 1920. Pozn. českého překladatele: Pokud jde o onoho Boha slunce, byl tím nejspíš myšlen druh Ašeřin starosemitský bůh El. Viz.: Jan Heller: Starověká náboženství, Kalich, Praha 1978, str. 297-8. Friedrich Delitzsch (1850-1922), německý orientalista, semitolog, asyrolog, hebraista.
26. Proroctví Izajáše proroka, 34
27. 1. kniha Mojžíšova, 26,3
28. Otto Hauser: Geschichte des Judentums (Dějiny židovství), Výmar (Weimar) 1921, str. 251
29. Hauser rozlišuje světlého, plavovlasého, rasově vyššího člověka od tmavého, černého, rasově nižšího, když si myslí, že někde objevil plavovlasého Žida, vynáší ho ihned až do nebe. Tvrdí, že mezi plavovlasými Židy potkal ty největší rošťáky.
30. Werner Sombart: Die Juden und das Wirtschaftsleben der Völker (Židé a hospodářský život národů), Lipsko 1911, str. 356. Pozn. českého překladatele: Werner Sombart (1863-1941), německý národohospodář a sociolog, stoupenec „chápajících“ společenských věd.
31. Otto Hauser: Geschichte des Judentums (Dějiny židovství), Výmar (Weimar) 1921, str. 376
32. Arthur Schopenhauer (1792-1860), německý filosof, žák Kantův, představitel voluntarismu. In: Parerga et Paralipomena II., § 174, Poznámka pod čarou
33. Marcus Tullius Cicero, Oratio pro L. Flacco. Cicero v Řeči pro Flakka bránil v roce 59 před Kristem prokonsula Flakka obviněného z úplatkářství v souvislosti s jeho správcovskou činností v Sýrii.
34. Josephus Flavius (37-95 po Kristu), židovský dějepisec z římských dob, psal o dějinách židovských válek.
35. Henry Ford (1863-1947), známý americký výrobce automobilů (Dearborn), ve svém spise International Jew (Mezinárodní Žid), Sv. 2. str. 146
36. Ludwig Bórne: Briefe aus Paris (Dopisy z Paříže), I., Hamburk 1832, str. 12. Pozn. českého překladatele: Ludwig Bórne, původním jménem Lób Baruch (1786-1837), německý spisovatel, politický radikál, spoluzakladatel a později odpůrce organizace Mladé Německo.
37. Heinrich Heine: Deutschland, ein Wintermärchen (Německo, zimní pohádka), 1844. Pozn. českého překladatele: Heinrich Heine (1797-1856), původním jménem Chaim Bückeburg, německý básník v období na přechodu mezi romantismem a realismem. Později přispíval též do novin jako fejetonista.
38. Albert Einstein ve svém dopise Ústřednímu spolku německých občanů židovské víry. Pozn. českého překladatele: Je tím myšlen světoznámý fyzik a matematik Albert Einstein

(1879-1955).

39. Dr. Arthur Brünn v Časopisu ústředního spolku Im deutschen Reich (V německé říši), 1913, 8.

40. W. Rathenau: Berliner Kulturzentren (Berlínská kulturní centra), 19 13. Poznámka českého překladatele: Walther Rathenau (1867-1922) byl židovský válečný zbohatlík a (1922) německý ministr zahraničí. Podlehl atentátu.

41. Německý Žid K. E. Franzos in: Halbasien (Poloviční Asii), 1879. Pozn. českého překladatele: Karl Emil Franzos (1848-1904), rakouský židovský německy píšící spisovatel původem z východní Haliče (dnešní Ukrajina)

42. Samuel Gompers (1850-1924), spoluzakladatel a vůdce odborové organizace Americká federace práce (AFL).

43. Jewish Chronicle, 10. prosince 1911

44. „Tiskařské umění je více než střelný prach vyvolený nástroj Antikrista," píše Bismarck 1859. Srovnej Dr. Hans Blum: Fürst Bismarck und seine Zeit (Kníže Bismarck a jeho doba), 1. sv, str. 265

45. M. J. Wodeslowsky in Jewish World z 1. ledna 1909

46. Joseph Cohen, tamtéž, 4. listopadu 1913 55. Jewish Chronicle, 10. prosince 1911

48. Werner Sombart, Die Juden und das Wirtschaftsleben der Volker (Židé a hospodářský život národů), str. 32 a 33

49. tamtéž, str. 39

50. Ford: Der internationale Jude (Mezinárodní Žid) sv. II, kapitola: Der amerikanische Disraeli (Americký Disraeli). Pozn. českého překladatele: Bernard Baruch (1870-1965), americký židovský bankéř a hospodářský politik.

51. Z dodatečné zprávy novin American Jewish News (Americké židovské zprávy), 19. září 1919: Theodor Herzl, Begrunder des sogen. Sionismus (Theodor Herzl, zakladatel tzv. sionismu). Pozn. českého překladatele: Theodor Herzl (1860-1904) je považován v souvislosti s vydáním spisu Der Judenstaat (Židovský stát, 1896) za zakladatele sionistického (tzn. židovského nacionalistického) hnutí. Max Nordau (původně Simon Maximilian Südfeld,1849-1923), německy píšící židovský novinář, filosof, lékař, spoluzakladatel sionistického hnutí, původem z dnešního Maďarska. Pozn. překladatele do angličtiny Williama L. Pierce: Litman Rosenthal píše (American Jewish News, září 19, 1919) o svých vzpomínkách z účasti na konferenci v roce 1903. Odhaluje horlivou židovskou účast v 1. světové válce 11 let před tím, než k ní došlo.

52. Karl Bleibtreu: Die Vertreter des Jahrhunderts (Zástupci století), 1904, str. 271. Pozn. českého překladatele: Karl Bleibtreu (1859-1928), německý spisovatel, autor naturalistických povídek, románů a novel

53. Friedrich Delitzsch: Die grofie Täuschung. Kritische Betrachüngen zu den alttestamentlichen Berichten uber Israels Eindringen in Kanaan, Die Gottesoffenbarung vom Sinai, und die Wirksamkeit der Propheten (Velký klam. Kritické úvahy o starozákonních zprávách o pronikáni Izraele v Kanaanu, Boží zjevení na Sinaji a Působení proroků), Stuttgart 1920. Pozn. českého překladatele: Kýros (zemřel 529 před Kristem), zakladatel perské říše Achajmenovců. 539 před Kristem dobyl Babylón a propustil tamější Židy z „Babylónského zajetí".

54. V německém originále se setkáváme s vtipnou hříčkou slov vycházející ze zvukové podobnosti mezi slovy Wein (víno) a weinen (plakati), Wassern (vodám) a wassern (ředit), kterou lze sice přeložit, v češtině se to ovšem ne rýmuje. Doslova najdeme v původním textu:An den Wassern zu Babel safien wir und weinten, wenn wir an Zion gedachten a An den Weinen zu Babel und wasserten...

55. Otto Hauser: Geschichte des Judentums (Dějiny židovství), str. 484- 491

56. Martin Luther: Von den Juden und ihren Lůgen (O Židech a jejich lžích). V němčině se to rýmuje, což se dá do češtiny těžko přeložit: Du bist nicht ein Deutscher, sondern ein Táuscher, nicht ein Welscher, sondern ein Fälscher. Doslova přeloženo: Nejsi Němec nýbrž podvodník, nejsi Vlach, nýbrž padělatel. Martin Luther (1483-1546), přední německý církevní reformátor.

57. Ev. sv. Jana, 8, 44

58. Werner Sombart: Die Juden und das Wirtschaftsleben der Volker (Židé a hospodářský život národů), str. 371

59. Ev. sv. Matouše, 23, 15

60. Ev. sv. Matouše, 19, 1

61. Ev. sv. Matouše, 4, 15 a 16

62. Ev. sv. Jana, 1, 46; 7, 52

63. Ev. sv. Jana, 8, 48

64. Ev. sv. Jana, 7, 49

65. Ev. sv. Matouše, 2, 16.

66. 2. kniha Mojžíšova, 12, 2

67. Kniha soudců, 11; V českém překladu vydaném Českou biblickou společností 1995 se setkáváme s tvarem Jiftách (str. 221-23)

68. Voltaire in: Dictionnaire philosophique (Filosofický slovník), str. 223

69. Hauser: Geschichte des Judentums (Dějiny židovství), str 336

70. Luther: Von den Juden und ihren Lügen (O Židech a jejich lžích)

71. V polovině 80. let rituálně usmrtil Leopold Hülsner v Polné (Rakousko) mladé křesťanské děvče. Pozn. českého překladatele:
Došlo k tomu ve skutečnosti o Velikonocích 1899 v Polné na Českomoravské vysočině na území dnešní ČR. Hülsner (V ČR uváděn jako Leopold Hilsner) byl kvůli vraždě odsouzen. Proti tomu se zvedl u části české veřejnosti odpor (např. Masaryka), protože rozsudek nebyl podložen dostatečnými důkazy.

72. 1840 prý Židé v Damašku rituálně usmrtili pátera Thomase, potom i jeho sluhu, který jej hledal. Zločin je podle procesních akt obšírně vylíčen in: Gougenot des Mousseaux: Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Volker (Žid, židovství a požidovštění křesťanských národů), Paříž 1869; Gougenot des Mousseaux (1805-76), francouzský katolický autor píšící proti Židům.

73. Mehmet Ali (též Mehmed Ali, Mohammed Ali či Muhammad Ali, 1769-1849), osmanský místodržicí v Egyptě (1805-48), zakladatel poslední egyptské dy nastie. Adolphe Isaac Cremieux (1796-1880), za republiky 1848 krátce francouzský ministr spravedlnosti, zakladatel Světového svazu Židů Aliance Israélite; Moses Montefiore (1784-1885), britský židovský politik a státní úředník povýšený za královny Viktorie do šlechtického stavu. Všude ve světě se snažil obhajovat židovské zájmy, později též prosazoval myšlenku obnovy státu Izrael.

74. Podle Hausera: Geschichte des Judentums (Dějiny Židů), str. 432; Pozn. českého překladatele: Rothschild je název bankovního domu ve Frankfurtu nad Mohanem, jehož zakladatelem byl Meyer Amschel Rothschild (1744-1812).

75. 1864. Podle Mousseauxe

76. Podle Hauserova spisu Geschichte des Judentums (Dějiny židovstva), str. 432

77. Sombart: Die Juden und Wirtschaftsleben der Volker (Židé a hospodářský život národů), str. 50

78. tamtéž, str. 58

79. 1812 prostřednictvím zadluženého státního kancléře Hardenberga, majícího k tomu navíc židovskou milenku
80. Helmuth Graf von Moltke (1800-91), pruský generál a polní maršál. Velel pruským vojskům ve válkách s Rakouskem 1866 a Francií 1870-71. Vynikl též jako vojenský spisovatel.
81. Ev. sv. Jana 4, 22; 8, 40
82. Ev. sv. Matouše
83. Ev. sv. Marka, 2, 23 a 24; 2. 26; Ev. sv. Matouše, 15, 10 nn
84. Alba v Goethové Egmontu
85. Luther: Vom Schem Hamphoras
86. Talmud a Zohar
87. Podle listu Vólkischer Beobachter ze 2. srpna 1923. Šlo o (od prosince 1920) oficiální deník NSDAP.
88. Kant: Anthropologie in pragmatischer Hinsicht (Antropologie pragmaticky), Kónigsberg (Královec), 1798. Pozn. českého překladatele: Immanuel Kant (1724-1804), klasický německý filosof, představitel filosofického kriticismu a transcendentálni filosofie.
89. Goethe:: Wilhelm Meisters Wanderjahre (Viléma Meistera léta putování) Pozn. českého překladatele: Johann Wolfgang Goethe (1749-1832), světoznámý německý básník a přírodovědec
90. Goethe: Das Jahrmarktsfest zu Plundersweile (Slavnost výročního trhu v Plundersweile)
91. Goethe, tamtéž
92. Goethe: Tag- und Jahresfeste (Denní a roční slavnosti)
93. Tomáš Akvinský: Questiones. Italský filosof sv. Tomáš Akvinský (1225-1274), tvůrce oficiální katolické církevní verze aristotelismu
94. Benjamin Disraeli: Coningsby, Londýn, 1844. Pozn. českého překladatele: Benjamin Disraeli, Earl of Beaconsfield (1804-81), britský konzervativní státník (1868 a 1874-80 ministerský předseda Velké Británie) a spisovatel. Napsal román Coningsby, kde prozrazuje úzkou spolupráci Židů ve všech světadílech.
95. Maximilian Harden, vlastním jménem M. Felix Ernst Witkowski (1861-1927), německý židovský spisovatel, autor politických spisů zaměřených proti císaři Vilémovi II.
96. Karl Heinrich Marx (1818-83), německý filosof, sociální ekonom a přední teoretik radikálního revolučního socialismu.
97. Ferdinand Lassalle (1825-1864), německý socialistický teoretik, publicista a politik, zakladatel Německého všeobecného dělnického spolku (Allgemeiner deutscher Arbeiterverein)
98. Lev Davidovič Bronštejn-Trocký (1879-1940), ruský židovský bolševický politik, spolupracovník Lenina, zakladatel Rudé armády
99. Béla Kun (Kohn, 1886-1939), v roce 1919 vůdcem maďarské komunistické revoluce, později v exilu v SSSR
100. Grigorij Jevsjejevič Apfelbaum-Zinověv (1883-1936), ruský židovský bolševický předák, ministr vnitra . Byl popraven na rozkaz Stalina.
101. Vladimír Iljič Uljanov-Lenin (1870-1924), přední ruský bolševický politik a teoretik komunistického hnutí
102. Kurt Eisner (1867-1919), židovský novinář, sociálně demokratický politik a marxistický vůdce v Bavorsku. 1918 byl mnichovským vůdcem rady dělníků a vojáků a bavorským předsedou vlády. Stal se obětí atentátu.
103. Otto Weininger: Geschlecht und Charakter (Pohlaví a charakter), Vídeň a Lipsko, 1903. Pozn. českého překladatele: Otto Weiniger (1880-1903), filosof, psychiatr, žák Sigmunda Freuda. Pocházel z rakouské židovské rodiny. Na sklonku života se dal pokřtít. Spáchal sebevraždu.
104. Bavorský selský vůdce Dr. Georg Heim (1865-1938), v době napsání knihy dozorčí rada Židy kontrolované Deutsche Bank. Rovněž jeho syn a zeť se tehdy podíleli navedení židovských podniků. V roce 1901 v Bavorské komoře tvrdil, že mezi Židy a křesťany existuje hluboká propast, a mluvil o křivonosém darebáku, který si v pozadí spokojeně mne ruce, protože se mu opět jednou podařilo rozeštvat křesťanské církve proti sobě. Ke zpovědi, a do kostela vůbec, prý chodil přesně. Ve volném čase prý dával přednost karetní hře se Židy.
105. Rodilý Mnichovan Franz Xaver Müller ještě žije (Pozn. českého překladatele: Žil v době napsání knihy na počátku 20. let minulého století), avšak stáhl se plné ze světa, aniž by s ním přerušil kontakty. Jakkoliv jsou jeho verše jednoduché, obsahují přesto všechny mnoho životní moudrostí. Také jeho mladší bratr Adolf je úžasný talent. Lyrik celou duší. Nyní má také sklon k samotářství. Uvažuje o tom, stát se řeholnikem.
106. Luther: Von den Juden und ihren Lúgen (O Židech a jejich lžích)
107. Ve svém slavném díle Untergang des Abendlandes (Zánik Západu). Oswald Spengler (1880-1936), známý německý filosof dějin, představitel cyklického pojetí vývoje lidstva
108. Thomas Mann (1875-1955), přední německý spisovatel romanopisec, autor literárně-teoretických, filosofických a politologických úvah
109. Svatý Pavel (Saulus, Šavel, Paulus; 10-63 nebo 67 po Kristu), křesťanský apoštol
110. Pozn. českého překladatele: Pokud jde o zmiňovaného Levina, osobu podlejména zřejmě židovského původu, nepodařilo se mi o něm zjistit nic bližšího.
111. Moritz Goldstein in: Kunstwart (Strážce umění), březen 1912. Moritz Goldstein byl německý židovský univerzitní profesor, který v roce 1912 zahájil diskusi o nesnášenlivosti v Německu a o vlivu Židů na život v zemi.
112. Anaklet 11.(1130-38) byl z židovského rodu Pierleoni (podle Hausera, případně Gregorovia). Původ rodu Borgiů, ze kterého pocházel zlopověstný Alexandr VI. (1492-1503) je spojován s rodinou španělských Marranů, tzn. s židovskou navenek pokřtěnou rodinou. Také Inocenc 11.(1130-43), Klement VIII. (1424-28), Kalixt 111.(1455-58) a dokonce Pius XI. (1922-39) prý mají židovský původ. Řehoř VI. (1045-46) a někteří další asi byli Židé nebo částeční Židé. Anaklet II a Klement VIII. jsou obvykle řazeni mezi vzdoropapeže.
113. Pozn. českého překladatele: Řehoř VII., původním jménem Hildebrand, (1021-85) byl papežem 1073-85. Prosazoval kněžský celibát, odmítal udílení církevních úřadů světskou mocí, hlásal myšlenku nadřazenosti duchovní moci nad světskou. V knize je považován za Němce. Narodil se ovšem v Soaně v italském Toskánsku (viz.: Josef Gelmi: Papežové, Praha, Mladá fronta, 1994, str. 100 nn).
114. Karel Veliký, král Franků (768-814) a posléze římský císař (800-814)
115. Fridrich II. Štaufovec, král jeruzalémský a sicilský (1210-50), od roku 1220 římský císař
116. V díle Spaccio della bestis trionfante, 1584. Giordano Bruno (1548-1600), původně Filippo Bruno, italský básník a filosof, dominikán, stoupenec Koperníkův. Pro svůj světonázor byl katolickou církví upálen.
117. Arthur Trebitsch (1880-1927), rakouský židovský spisovatel píšící stejně jako jeho bratr Siegfried (1869-1956) proti Židům, si spíše domýšlí, že to dělá. Jeho druhé slovo je „My Árijci“.
118. Přednáška Unparteiisches uber die Judenfrage (Nestranně o židovské otázce), 1894
119. Kázání na rozloučenou v Hamburku, březen 1894. Moritz Schwalb (1833-1916), pokřtěný Žid, liberální evangelický bohoslovec

120. Der Protestantismus am Ende des XIX. Jahrhunderts in Wort und Bild (Protestanstvi na konci XIX. století slovem a obrazem), vydáno pastorem C. Werckshagenem, sv. 1., str. 552. Paulus Cassel (1821-1982), protestantský bohoslovec a spisovatel autor knihy Ahasverus, die Sage vom ewigen Juden (Ahasver, sága o věčném Židu), Berlín 1885
121. Parerga et Paralipornena, II, § 181. Arthur Schopenhauer (1788-1860), německý voluntaristický filosof. Podstatou světa je mu vůle k životu, největší moudrostí pak odmítnutí tohoto volního tlaku.
122. Luther und die Juden (Luther a Židé), 1921. Lutherovy hlavní antisemitské spisy Von den Juden und ihren Lügen a Vom Schem Hamphoras vyšly v roce 1543. Filosemitské spisy vyšly v roce 1523. Pozn. českého překladatele: Bohoslovcem Waiterem je nejspíše míněn německý evangelický teolog Karl Rudolf Walter (1859-1922).
123. Geschichte der deutschen Philosophie von Luther bis Kant (Dějiny německé filosofie od Luthera po Kanta)
124. Nahum Goldmann (1894-1982), ruský židovský spisovatel a sionistický politik, prezident Světového kongresu Židů (1949-77). Tvrdil, že Židé už žádnému státu nepřiznávají právo vysvětlovat zacházení se svým židovským obyvatelstvem jako jeho vnitřní záležitost.
125. Parerga et Paralipomena, II., § 174, poznámka pod čarou
126. Podle Francouze v Lessingově Míně z Barnhelmu
127. Ví to z mého Auf gut deutsch (Dobře německy), ročník 1919
128. V básni Disputation (Disputace)
129. Proroctví Izajáše proroka, 61,6, Žalm 2, 8.
130. Theodor Fritsch (1852-1934), vydavatel dobového nacionalistického lipského časopisu Hammer (Kladivo) a vydavatel protižidovské literatury
131. Benedikt (Baruch) Spinoza (1632-1677), nizozemský židovský osvícenecký racionalistický filosof
132. Hauser: Geschichte des Judentums (Dějiny židovstva), str. 321
133. Slavný nalezenec z doby kolem 1850.
134. Projito v originále (německé nakladatelství)
135. Luther zemřel 1546. Srovnejte také dílko Luther und die Juden (Luther a Židé) od Dr. Alfreda Falba (1864-1933).
136. Pozn. českého překladatele: Matthias Erzberger (1875-1921) byl členem levého křídla katolické Strany středu. Souhlasil s Versaillesskou dohodou a stal se německým vicekancléřem. Podlehl atentátu.
137. 1922 byl sovětský lidový komisař zahraničních věcí Georgij Vasiljevič Čičerin (1872-1936) oficiálně přijat janovským arcibiskupem.
138. Jan Zlatoústý (Chrysostomos, Chrysostomus; 347-407) tvrdí: „Co jsou arciotci Židů jiného než čachráři a kramáři plní všech nepoctivostí?"
139. Wotan (Wodan, Odin), nejvyšší bůh starých pohanských Germánů.
140. Ulrich von Hutten (1488-1523), francký říšský rytíř, představitel německého humanismu, stoupenec Lutherův, kritik katolické dogmatiky a papeže
141. Kurfiřt Albrecht II. (1490-1545), arcibiskup mohučský a magdeburský, biskup z Halberstadtu, od 1518 kardinál. Vystoupil ve prospěch humanisty Reuchlina proti kolínským „tmářům", tzn. odpůrcům Židů v pozadí. Obohacoval se na obchodu s odpustky. Jeho postoj, jakkoli byl vlažný, reformaci nemálo pomohl.
142. Okolo roku 1510 udal Johannes Pfefferkorn (1469-1521 nebo 24), pokřtěný Žid, své někdejší souvěrce kolínským dominikánům kvůli zaměření židovských náboženských spisů proti křesťanům. Starý zákon a Talmud vynechal. Později byl donucen k odvolání. Byl mučen a upálen.
143. Slavný německý humanista Johannes Reuchlin (1455-1522) se domníval se, že skrze tajné židovské učení známé jako kabala dospěje k poznání Boha! Práce s kabalou pro něj byla podle jeho vlastního přiznání tím největším požitkem. Pokřtěný Žid Nikolaus Ellenbogen, který se zaobíral myšlenkou, že zřídí klášterní školu a vybaví ji tak, aby se stala duchovním střediskem všech ostatních klášterů, si s ním vyměňoval dopis za dopisem. Reuchlin rozhodl, že nikdo nemá právo zakročovat kvůli obsahu židovských náboženských spisů proti Židům: „Jakto, že chceme soudit duše někoho jiného?"
144. Ve spisu Im Morgenrot der Reformation (Na úsvitu reformace) od Julia von Pflugk-Hartunga. Rozsah asi 700 stránek. Člověk si všimne úmyslu a je rozladěn. Jak on zahájil svoji konfiskačni cestu (proti protikřesťanským náboženským spisům Židů) s císařským mandátem v kapse, jak a proč byl tento mandát zrušen, zde není být blíže vysvětleno (str. 300nn).
145. Erasmus Rotterdamský (Erasmus von Rotterdam, vlastně Desiderius Erasmus, původním jménem Gerhard Gerhards, 1465-1536), slavný bohoslovec a humanista holandského původu. Stavěl se proti církevním zlořádům, nesouhlasil však s Lutherem a evangelickou reformou víry. Podle autora tohoto spisu byl na dlouhou dobu pro Německo pohromou. V jeho jemné povaze se prý nenacházela mužná podnikavá síla ani vřelost.
146. Ludwig Thoma (1867-1921), bavorský básník a spisovatel, dlouholetý hlavní spolupracovník časopisu Simplizissimus založeného Židem Albertem Langenem
147. Pozn. českého překladatele: O uvedené osobě se mi nepodařilo zjistit nic bližšího.
148. O puritanismu již byla řeč. Podle Hausera byl finančníkem Cromwellova svobodného státu portugalský Žid Antonio Fernando Carvajal. Anglie tehdy nebyla daleko od zavedení Mojžíšova zákona včetně sabatu. Nelze zapomínat, že v Anglii byli svobodní zednáři velice činní již na konci 15. století a že humanista Erasmus Rotterdamský se v Anglii opakovaně delší dobu zdržoval. Rovněž z Holandska pocházel jeho současník Jan Leidenský

    (Pozn. českého překladatele: Bockelsohn, Josephsohn, Mendelsohn, Natansohn atd; 1509-36), stejně jako on nemanželského původu., král ze Siónu, tzn. pověstná hlava novokřtěnců v Münsteru. Toto hnutí se pod jeho vedením zvrhlo přímo v bolševismus. Docházelo k vraždění slušných lidí uprostřed hladomoru v obleženém městě. Příznačné bylo obžerství vůdců, zavedeno bylo mnohoženství.. Seriózní bibličtí badatelé patří do naší doby. Majíce dostatek peněz nacházejí se rovněž ve vleku Židů směrem k sovětům.
149. Pozn. českého překladatele: V době napsání této knihy v roce 1923 se ustavily v Sasku a sousedním Duryňsku zemské vlády složené z komunistů a levicových sociálních demokratů. Levicové bojůvky zde měly k dispozici na 100 000 mužů ve zbrani. K povstání nakonec (kromě Hamburku) nedošlo a zmíněné vlády v Sasku a Duryňsku byly posléze odstraněny zásahem vojska.
150. Poznámka českého překladatele: U italských renesančních spisovatelů Petrarky a Bocaccia byla Griseldis ženskou postavou ztělesňující lásku a věrnost. V pozdním středověku se Griseldis též objevuje jako hrdinka jedné lidové knihy.
151. Postava ďábla z pověsti o doktoru Faustovi, u Goetheho složitá záporná, ale také duchaplná postava
152. Oldřich (Ulrich) Zwingli (1484-1531), švýcarský církevní reformátor
153. Leo Judae (1482-1542), švýcarský teolog, spolupracovník Zwingliho, překladatel náboženských spisů do latiny a němčiny
154. Ignác z Loyoly (1491-1556), zakladatel řádu jezuitů, španělský šlechtic, původně velmi statečný důstojník. Nebyl židovského nýbrž baskického

původu. Polský Žid Polanko s ním zřídil řád, ke kterému potom přistoupilo mnoho Židů. Mezi významnými židovskými morálními teology uvádí Eckart Busenbaurna.

155. Poznámka českého překladatele: V anglickém překladu Williama L. Pierce se místo příjmení Kalin objevuje Kahn.
156. Podle Archives israelites (1861, XXV)
157. Doris Wittner: Das ostjúdische Antlitz (Východožidovská tvář) v časopise Nationalzeitung, ročník 1920, číslo 252
158. Talmud; Šulchan Aruch
159. Talmud: Baba Mecia, 84 a. Pozn. překladatele do angličtiny Pierceho: je zajímavé si všimnout, že novější vydání Talmudu nahrazují slovo „pyj“ (v němčině: männliches Glied) výrazem „tělesný objem“ (v němčině Korperumfang). Pozn. českého překladatele: Kab je hebrejská dutá míra. 1 kab je o něco více než 2 litry.
160. Talmud, Jebamoth, 60b. V německém Goldschmidtově vydání Jebamothu z roku 1931 stojí: Učí se: rabín Simon ben Johaj řekl: Proselytka, která nedosáhla tří let a jednoho roku, je pro kněze způsobilá, neboť se uvádí: a všechny děti mezi ženami, které nepoznaly pohlavního styku muže, nechť žijí pro Vás...(Pozn. překladatele do angličtiny Pierceho)
161. Po sobě v traktátu Chullin, 91, 2; Schene luch. habb., 124, 2; Traktát Sanh., 58, 2; Traktát Jebám., 63.
162. V Ústředním spolku německých občanů židovské víry, noviny Ostdeutsche Rundschau z 15. května 1919
163. Tělnatý vůdce mnichovských většinových socialistů. Pozn. českého překladatele: Pozn. českého překladatele: Erhard Auer (1874-1945), levicový sociální demokrat, 1918 bavorský ministr vnitra v Eisnerově vládě, 1919 těžce zraněn při atentátu, od té doby do roku 1933 vůdce bavorských sociálních demokratů.
164. Schene luch, habb., 250, 2.
165. Charles Fourier (1772-1837), francouzský sociální myslitel socialistického zaměřeni
166. August Bebel (1840-1913), německý sociálně demokratický politik, spoluzakladatel a předseda SPD
167. Heine: Gestäandnisse (Přiznání)
168. Noviny Allgemeine Zeitung des Judentums, 1907, čís. 45.
169. Hedwig (Jadwiga) Courths-Mahlerová (1867-1950?), mimořádné plodná a podle autora této knihy i mělká židovská romanopiska, srovnávaná někdy pro svoji oblibu s Karlem Mayem
170. Žalm 28, 1
171. Jalk. Rub. 58, 2
172. Sirach 36, 2-12, Šulchan Aruch (Modlitba Šechgah na pašijový večer); Orach Caijim 480, Haga
173. Brief an Herz Homberg (Dopis Herzu Hombergovi). Moses Mendelssohn (1729-1786) z Dessau byl synem židovského učitele. Byl to malý hrbatý muž, původním povoláním vykladač Talmudu. Nejdříve působil jako vychovatel dětí v domě bohatého židovského výrobce hedvábí v Berlíně. Později pro něho pracoval jako účetní a obchodní podílník a nahromadil veliké bohat ství. V kruzích svých obdivovatelů a, příznivců získal pověst mimořádně zbožného a chytrého filosofa.
174. Dopis Jakobimu. Když zemřel Goethe, jásal, jak uvádí Bórne, Žid Baruch, že nastalo osvobozeni Německa.
175. Dr. Arthur Ruppin: Die Juden der Gegenwart (Židé přítomnosti), Berlín, 1904, str. 203nn. Arthur Ruppin (1876-1945), liberálně-socialistický sionista, zakladatel hnutí prosazujícího výstavbu kolektivních osad, tzv. kibuců (Bit Shalom Kibbutz). Pocházel z pruské části Německa.
176. Luther: Von den Juden und ihren Lůgen (O Židech a jejich lžích)
177. tamtéž
178. Fjodor Michajlovič Dostojevský (1821-81), známý ruský spisovatel, romanopisec, jenž, jak říká Hauser ve svém Deníku spisovatele, který uveřejnil v letech 1876-80, opravdovou láskou vykupitele miloval všechny lidi v nesnázích a zatížené, všechny chudé duchem, všechny provinivší se v životě. Dostojevský strávil pět let v sibiřském trestaneckém táboře v Omsku (1849-54).
179. Wilhelm Busch: „Und der Jud mit krummer Ferse, krummer Nas und krummer Hos, schleicht sich hin zur hohen Börse, lief verderbt und seelenlos.“
(Doslovný překlad básně : Žid s křivou patou, křivím nosem a s křivými kalhotami se plíží k vysoké burze, hluboce zkažený a bez duše). Pozn. českého překladatele: Je tím patrně myšlen německý satirický malíř a básník Wilhelm Busch (1832-1908).
180. Přehlédnuto v originále (pozn. německého nakladatele)
181. Pozn. překladatele: L. Martov (1873-1923), židovský čelní představitel „menševiků“, umírněné frakce ruské sociální demokracie (SDDSR), která vznikla roku 1903.
182. Pozn. překladatele: Friedrich Ebert (1871-1925) byl marxistický vůdce sociálních demokratů. Kolaboroval s jinými zrádci, aby přivodili Německu v roce 1918 pád a stal se v novém režimu roku 1919 říšským prezidentem (Reichpräsident).
183. Pozn. překladatele: Dohody z 3. března 1918, ukončující válečný stav mezi Německem a Ruskem, byla podepsána v Brestu Litevském.